

*Klurški Mariji
v Santos Lugares
romama že 69 let.*

Duhovno življenje

BUENOS AIRES • LETO 71 +++

7

AVGUST 2004

Panoramična slika PROCESIJE SV. REŠNJEGA TELESA v Don Boscovem zavodu. (Slika se nadaljuje na 3. strani platnic)

PROCESIJA SV. REŠNJEGA TELESA je bila kakor vsako leto, v Don Boscovem zavodu v Ramos Mejiji v nedeljo, 13. junija. V prostornem parku so bili pripravljene okrašeni oltarji. Lep sončen dan nas je obsijal, ko smo se v procesiji pomikali od oltarja do oltarja, ki so jih pripravili: prvega rojaki iz Našega doma v San Justo, drugega rojaki s Pristave, tretjega iz San Martina in Carapachaya, četrtega pa iz Ramos Mejije. *Foto: Marko Vombergar*

Z NAŠE ZEMLJE IN S TEGA SVETA - V NOVO NEBO IN NOVO ZEMLJO

JURE RODE

Argentinski Lourdes skuša biti verna podoba francoskega Lurda. Tu se je Marija — pred skoraj 150 leti — osemnajstkrat prikazala pastirici Bernardki in ji dala podobna naročila kot pred 87 leti v Fatimi. Poleg Lujana je Lourdes tisti romarski kraj, ki privabi največ rojakov.

Zbor slovenske družine v Argentini

V Lourdesu se zberejo vsaj štiri skupine slovenske izseljenske družine v Argentini. Prva skupina so dragi primorski rojaki in njihovi potomci, ki so prišli v Argentino zaradi fašizma ali zaradi svetovne gospodarske krize v tridesetih letih prejšnjega stoletja. V drugi skupini smo begunci, ki smo morali zapustiti domovino leta 1945 zaradi komunizmu. V tretji skupini so žene in otroci, ki so se mogli pridružiti svojim možem in očetom šele po več letih ločitve po letu 1945. V četrti skupini — vsako leto številnejši — pa so vsi, ki so bili rojeni že v Argentini.

K lurški Mariji v Santos Lugaresu romamo že 69 let.

„Sem Brezmadežno spočetje“

8. decembra 1854 je papež blaženi Pij IX. razglasil versko resnico o Marijinem brezmadežnem spočetju. Dobra tri leta potem pa se je Marija začela prikazovati sv. Bernardki Soubirous v Massabielski votlini blizu Lurda v Franciji.

Bernardka je od 11. februarja do 16. julija 1858

doživela 18 Marijinih prikazovanj. Med 16. prikazovanjem je nebeško lepa Gospa razodela: „Jaz sem Brezmadežno spočetje.“ S to izjavo je Marija potrdila nezmotljivost Kristusovega namestnika na zemlji. Klicala je ves svet k pokori, spodbujala k molitvi rožnega venca, priporočala spoštovanje do znamenja križa, prosila ves svet, naj se spreobrne.

Brezmadežna — v nebesa vzeta

V Lourdes romamo vsako leto na nedeljo po slovesnem prazniku Marijinega vnebovzetja. Vsebina cerkveno zapovedanega praznika, 15. avgusta, je vera v resnico, da je bila Marija z dušo in s telesom v nebesa vzeta, hkrati pa upanje, da se bo ta skrivnost uresničila tudi za nas.

Marijino življenje obdajata dva mejnika, dva dogodka, dva Božja posega v nje-

vo življenje. Prvi je brezmadežno spočetje v prvem trenutku, na začetku njenega življenja; drugi pa je vnebovzetje ob koncu njene zemeljske poti. Kot Brezmadežna, ni trpela posledic izvirnega greha. Zato jo je Bog z vnebovzetjem obvaroval pred trohnenjem in razpadanjem, jo prvo izmed nas dokončno poveščal in tako kronal njeno Božje materinstvo.

Naše vnebovzetje

Vnebovzetje pa ni le Marijin praznik, je tudi naš praznik. Marijino vnebovzetje je glas iz onstranstva za nas, je resnični odgovor na vprašanje: Zakaj živimo? Ali je s smrtjo vsega konec? Ali je

življenje po smrti, ali ga več ni?

Marijino vnebovzetje je za nas, ki smo romarji ali potujoče Božje ljudstvo, trdno upanje in tolažba, še več: zagotovilo, da smo tudi mi na poti poveličanja. Poveličanje ali življenje po smrti ni samo obljuba ali hrepenenje, ki ga nosimo v svojem srcu, še manj samo lepe sanje ali utvara, s katero bi Cerkev tolažila trpeče človeštvo, marveč zagotovljena prihodnost, smisel našega življenja in naš zadnji cilj.

Novo nebo in nova zemlja

Večno življenje, poveličanje, blaženi prehod iz tostranstva v onstranstvo, kraj popolne sreče pri Bogu zaradi gledanja Boga, večno srečavanje z Bogom: to je novo nebo in nova zemlja. Novo nebo in nova zemlja je nadčasovno in nadprostorno stanje duše, kjer prebivajo Pravičnost, Resnica, Ljubezen, Dobrota, Lepota, Mir, Bog — brez najmanjše primesi vsakršnega zla.

V Adamu sicer vsi umiramo, a v Kristusu bomo vsi oživel. On nam je to razodel na svoji materi, ki jo je s telesom in dušo vzel v nebesa.

Res je, da bi bilo Kristusovo vstajenje za našo vero dovolj veliko zagotovilo našega vstajenja, vendar nam je z Marijinim vnebovzetjem dal še en dokaz, še eno poročstvo našega vstajenja in večnega življenja. Ne samo On, ki je Bog in človek, marveč tudi Ona, ki je samo človek, je prišla na cilj, v katerega verujemo in za katerega živimo!

Z Marijo skoz' življenje

Zgodovina slovenskega naroda — z vsemi sončnimi in senčnimi stranmi — je hkrati zgodovina slovenske vernosti. V njej je imela posebno vlogo Božja in naša mati Marija. Kjer in kadar je živa in zdrava pobožnost do Marije, tam in tedaj cvete in daje sadove tudi versko življenje. Kjer in kadar pa ni prave pobožnosti do Marije, pa gine in plahni tudi vernost in življenje po veri. Marija je bila vedno in povsod zvezda vodnica na morju življenja. Kaže nam zanesljivo pot k svojemu Sinu.

Zato bomo tudi na letošnjem romanju k lurški Mariji — Brezmadežni in Vnebovzeti — prosili, naj nam osebna, družinska in skupna pobožnost do Marije pomaga, da rastemo v veri in v življenju po Božji volji. Naj nam Marijin zgled in zaupanje v njeno priprošnjo pomagata, da hodimo skozi življenje po poti poštenosti in dosežemo naš končni cilj, naše vnebovzetje in poveličanje pri Bogu, kjer bosta zares novo nebo in nova zemlja!

MED VSEMI ŽENÁMI

VLADIMIR KOS

*Vnebovzeti z dušo in čistim telesom poklanjam to pesem s poletjem v očeh.
Kako je zdaj srečna v vesolju Nebes,
med svetimi bitji brez zlobnosti greha!*

*Ob Sinu Vladarju: Njegova Kraljica,
ne neha ljubiti nas božjih otrok.
Kot v Kani nekoč je mogočen njen klic,
mogočni v molitev Nje sklenjeni roki.*

*V nebeškem vesolju se ne dolgočasi:
Kaj vse Troedini položil je vanj!
Ob praznikih krona se sveti Ji z las,
in Njena obleka presega vse sanje.*

*Med vsemi ženami najlepša je Ona!
O, naj mi izprosi ljubeče srcé,
da mogel bom najti za pesmi nov ton,
ko smel Jo nekoč bom v Nebesih zazreti.*

KAJETAN,

redovni ustanovitelj *1480-1547

7. avgust

Kajetan Tien-ski, ustanovitelj reda teatincev, ki si je zadal nalogo pri apostolskem delovanju čim zvesteje posnemati Kristusa v popolni nenavezanosti na svetne dobrine, je postal duhovnik, ko se je njegovo življenje prevesilo že v drugo polovico. Za ta korak se je odločil, ko je spoznal, da se bo kot duhovnik lažje „s telesom in z dušo prisposobil Jezusu Kristusu“. Hotel je biti tak duho-

vník, ki bo ljudem z besedo in življenjem znal približati Kristusa. „Ne bom odnehal prej, dokler ne bom videl kristjanov, ki kakor lačni hite k duhovniku, da bi se nasitili z evharistijo in bi jim bilo to velika čast in ne sramota“, je zapisal v enem svojih redkih pisem.

Izšel je iz plemiške družine Tienne, ki je dala vrsto učenjakov, državnikov in vojskovodij. Rodil se je v oktobru leta 1480 v Vicenzi. Zelo zgodaj je izgubil očeta in za vzgojo Kajetana in njegovih bratov je poskrbela mati. Ta je redno hodila v dominikansko cerkev, v kateri je imela družina Tiene svojo kapelo. Tako je Kajetan zgodaj prišel v stik z dominikanci, kar je odločilno vplivalo na njegovo življenje. Na univerzi v Padovi je študiral pravo. Študij je končal z doktoratom iz cerkvenega in civilnega prava, ko mu je bilo štiriindvajset let. Nekaj let kasneje srečamo Kajetana v Rimu, kjer je opravljal službo ravnatelja papeške pisarne. To je bil čas renesančnih papežev, ki so sicer skrbeli za umetnost, niso se pa odlikovali po po-

božnosti in svetosti. „Nekoč sveto mesto je zdaj Babilon“, je o Rimu dejal mladi Kajetan.

V prostem času je Kajetan obiskoval družbo laikov in duhovnikov, ki se je imenovala Bratovščina božje ljubezni. Njen namen je bil v srca „sejati in saditi ljubezen do Boga“. Njeni člani so morali redno moliti, biti vsak dan pri maši, vsaj enkrat na mesec pri obhajilu in negovati bolnike po bolnišnicah. Na god sv. Hieronima, ki si ga je izbral za patrona, 30. septembra leta 1517 je Kajetan prejel mašniško posvečenje. Bilo mu je sedemintrideset let. Popolnoma se je posvetil bratovščini. Zaradi materine bolezní se je za nekaj časa preselil domov v Vicenzo, po njeni smrti pa se je nastanil v Benetkah, kjer je ustanovil novo bolnišnico.

Vedno močneje se je v njem oglašala želja, da bi ustanovil družbo izobraženih duhovnikov, ki bi živeli kakor redovniki. Zamisel je uresničil leta 1524. V rimski Bratovščini božje ljubezni je Kajetan našel tri tovariše, ki so bili pripravljeni, da se

mu pridružijo in ustanove redovno družbo. Eden od teh je bil Gianpiero Caraffa, poznejši papež Pavel IV., tedaj še škof v mestu Chieti. Latinsko ime tega mesta je Theates in po njem so nove redovnike imenovali teatinec. Teatinec je pomenilo: pobožen, pravičen, spokoren. Red se številčno ni nikoli razmahnil, ker je bil zvest svojemu načrtu in je sprejemal samo starejše, zrele in preskušene moške ter je deloval za prenovo duhovnikov in starih redov. Proti lakomnosti in častihlepnosti, dvema hudima ranama Cerkev tiste dobe, so se teatinci prostovoljno odrekli lastnini in željam po časteh.

Ko je Kajetan leta 1547 umrl, so ga na njegovo željo pokopali tam, kjer so pokopavali mestne ubožce, pozneje so njegove posmrtné ostanke prenesli v cerkev sv. Pavla v Neaplju. Za svetnika ga je razglasil papež Klemen X. leta 1671.

Na današnji dan godujejo tisti redki Slovenci in Slovenke, ki jim je ime Kajetan (a).

SILVESTER ČUK

DEVICA MARIJA KRALJICA

„ki je tebe, Devica, v nebesih kronal“

22. avgust

Peta skrivnost častitljivega dela rožnega venca in obenem zaključni del te prastare molitve, v kateri spremljamo Jezusa in njegovo Mater Marijo v „radosti, bridkosti in slavi“, se glasi: „ki je tebe, Devica, v nebesih kronal“. Gre za govorjenje v podobni, izraža pa globoko duhovno, nadnaravno resnico. „Krona“ (ali „venec“) je bila že od nekdaj simbol zmagoslavja, najvišje časti, moči, veličastva in blažene radosti. Jezusova Mati Marija, ki jo je Sin vzel k sebi v nebesa z dušo in s telesom, sedi na desnici njega, ki je Kralj vesolja, kot Kraljica in obenem naša Mati. To vero izpoveduje že prastara molitev, ki je ljuba vsem vernim ljudem: „Pozdravljena, Kraljica, Mati usmiljenja, živ-

ljenja sladkost in upanje naše, pozdravljena!“

God Device Marije Kraljice je v bogoslužni koledar katoliške Cerkev uvedel papež Pij XII. ob prvem Marijinem letu, ki ga je Cerkev obhajala leta 1954. Do pokoncilске preureditve bogoslužnega koledarja se je z godom Device Marije Kraljice zaključil njen mesec maj, zdaj pa ga obhajamo 22. avgusta, osmi dan po prazniku Marijinega vnebovzvetja. Ta datum je primernejši, saj se je Marijino kraljevanje v polnosti z vso učinkovitostjo začelo uresničevati šele od dneva njenega vnebovzvetja. Na številnih upodobitvah Marijinega vnebovzvetja vidimo, kako jo v nebeško slavo sprejemajo vse tri osebe Svete Trojice in kako ji Bog

Oče in Sin polagata na glavo kraljevsko krono.

Resnica o Mariji kot Kraljici je del izročila Cerkev izza prvih krščanskih stoletij. Marija je kraljica, ker je mati njega, ki je Kralj vseh kraljev. Sveti Efreem Sirski v 4.

stol. s poudarkom naslavlja Marijo kot „Gospodarico“ ali „Gospo“, sklicujoč se na njeno ime „Miriam“, ki pomeni gospa, gospodarica, vladarica. V bizantinskih (vzhodnih) cerkvah nas nad glavnim vhodom pogosto pozdravi podoba oziroma relief Marije, upodobljene v veličastvu: oblečena je kot cesarica, pred svojimi prsmi nosi božje Dete in ga daje krščanskemu ljudstvu v češčenje. Marija nastopa kot Kraljica - vendar pa taka, da Kristus ostane v središču. Češčenje Jezusove Matere Marije kot Kraljice se je v srednjem veku razširilo s krščanskega Vzhoda tudi na Zahod. Verniki pa so se zavedali, da Marija v duhovnem kraljestvu nima takšne oblasti in moči, kakršno ima Kristus, njen Sin, ki je Bog. Marija je sicer Kraljica, vendar bolj Kraljica (in Mati) usmiljenja. To je lastnost, ki jo v družinah radi pripisujemo materam nasproti običajno strožjim očetom. Pogosto so Marijo imenovali „proseča vsemogočnost“, ker so trdno verovali, da njen sin Jezus, vsemogočni Bog, pač ne more odbiti nobene njene prošnje.

Češčenje Marije Kraljice v slovenskem narodu lepo odražajo pesmi, ki Marijo opevajo kot Kraljico in izražajo trdno zaupanje v njeno pomoč. Lepo je to izpovedano v priljubljeni pesmi Bodi nam pozdravljena, katere zadnja kitica se glasi: „Venec rajске zdaj časti / ti obdaja glavo, / k tebi rado vse hiti, vse ti poje slavo. / Milostno poglej na nas, / mati Bogu mila, / dobra bodi nam ves čas, / kot do zdaj si bila.“ K Mariji kot nebeški Kraljici se obrača slovenski vernik, še posebej kot romar, v priljubljeni pesmi Veš, o Marija, moje veselje. V drugi kitici te pesmi, katere besedilo je napisal nekdanji šentviški župnik Blaž Potočnik, je prikazan namen današnjega praznovanja. „Kaj pa ti hočeš, moja Kraljica, / sladka Devica, da ti podam? / Drugega nimam, srce mi vzemi / z nadami vsemi tebi ga dam.“

SILVESTER ČUK

Nameni Apostolata molitve

ZA AVGUST

SPLOŠNI:

Da bi Evropska unija vedno znala črpati nov življenjski sok iz krščanske dediščine, ki je bistveni del njene kulture in zgodovine.

Evropa se je rodila iz ne vedno miroljubnega spajanja grškorimske, germanske in slovanske civilizacije in se postopoma spreobračala h krščanstvu po velikih misijonarjih vzhoda in zahoda. Velika verska razpoka med večinom katoliškim zahodom in pretežno pravoslavnim vzhodom je eden od faktorjev, ki je skozi zgodovino preprečeval nekaterim slovanskim narodom, da bi se polnokrvno vključili v evropski prostor, predvsem pa ima še danes negativne posledice za Cerkev, ki mora dihati z obema kriloma pljuč, vzhodnim in zahodnim. Zato si papež Janez Pavel II. prizadeva za dialog med katoliško in pravoslavno cerkvijo in je proglasil Cirila in Metoda za zavetnika Evrope.

Njegova velika skrb je, da bi Evropa ohranila svojo krščansko dediščino in iz nje živela. Ne moremo zanikati dejstva, da večina tega, kar je Evropa ustvarila na področju pravosodja, umetnosti, literature in filozofije, nosi pečat judovsko-krščanske tradicije. Tudi evropskega načina razmišljanja, čutenja, izražanja in vedenja ni mogoče razumeti in ovrednotiti zunaj krščanskega pogleda na svet. Na žalost pa smo od 18. stoletja dalje priče procesa sekularizacije, ki ima za cilj izločiti Boga iz človekovega življenja in krščanstvo skriti v okvir človekovega osebnega življenja.

Evropa potrebuje Jezusa Kristusa, drugače bo njena duša zašla s prave poti in izgubila bo vse, kar jo je v preteklosti naredilo veliko in kar še danes v drugih narodih vzbuja občudovanje. Iz krščanskega sporočila je črpala svoje najvišje vrednote, kot so nedotakljivost človekovega dostojanstva, svoboda ves-

ti, spoštovanje dela in delavcev ter pravico vsakega človeka do varnosti in osebnega dostojanstva. Evropi grozi ideološki relativizem in moralni nihilizem, če ne bo v svojih krščanskih koreninah iskala ustreznih odgovorov na nova vprašanja, ki jih postavlja današnji čas.

MISLJONSKI:

Da bi bilo vedno več zavzetosti, povezanosti in sodelovanja med ustanovami, ki aktivno delujejo v misijonih.

Pri tem misijonskem molitvenem namenu mislimo predvsem na povezanost vseh ustanov, ki delujejo v katerikoli krajevni Cerkvi. Izzivi sodobne evangelizacije to zahtevajo kot pogoj za uspešno delo. Ustanove morajo biti povezane ne le med seboj, ampak tudi s kristjani določenega področja, ne nazadnje tudi z vsemi drugimi, ki jim je pri srcu napredek ljudi. Odgovore na izzive časa lahko najdemo le v dialogu, v srečanju, v izmenjavi izkušenj in z združenimi močmi. Potrebno je združevati različne talente, karizme, znanja in izkušnje.

Nekateri so v svojih ustanovah usmerjeni predvsem v apostolsko dejavnost v javnem življenju, drugi se bolj posvečajo razmišljanju in molitvi, kot so to skupnosti kontemplativnih redov. Oboje je potrebno, združevati moramo akcijo in kontemplacijo.

Tudi v tem je Jezus naš vzor. Vedno je bil povezan z Očetom, obenem pa je ves živel za ljudi. V molitvi so dozorevale njegove odločitve. Zato se je na primer pred izvolitvijo apostolov umaknil na samotni kraj in noč prečul v molitvi. Moli in delaj, je naše geslo.

p. Jože Kokalj

SLOVENSKI:

Da bi ženske ob Mariji začutile smisel, vrednost in lepoto svojega življenjskega poslanstva.

Danes se veliko govori in piše o enakopravnosti žensk in o njihovi emancipaciji (osamosvojitvi). Dokler gre pri tem za pravice, za katere so bile ženske v preteklosti (in so še danes) ponekod prikrajšane, je gibanje upravičeno. Papež je pred leti v posebnem Pismu ženam priznal njihovo veliko vlogo v človeški družbi in se jim opravičil za vse, kar so morale po krivici trpeti tudi s strani cerkvenih in vernih ljudi.

Kolikor bi pa katera žena v težnji po osamosvojitvi šla za tem, da bi se izognila službi človeštvu; ali bi v želji po enakopravnosti zavračala materinstvo, češ da se ne pusti izkoriščati, bi bila v zmoti. Njiva, ki bi gospodarju odrekla žetev češ, ne bi pustim se izkoriščati; trta, ki z enakim izgovorom vinogradniku ne bi hotela roditi grozdja; hruška, ki bi v jeseni molila v zrak prazne veje - v zanikala namen, zaradi katerega bi zanikala službi človeštvu; ali obstaja. Ženska, ki bi se iz želje po osamosvojitvi načelno odrekla služenju, bi zanikala samo sebe.

Zgodovina nam je ohranila ime- na mnogih žensk. Zares velike med njimi pa so le tiste, ki so živele za druge. Največja med njimi je Marija, Jezusova mati. ●

ČEMU ŠE V SPOVEDNICO?

BERTA GOLOB

Spovej se svojih grehov vsaj enkrat na leto... Če se nam zdi ta cerkvena zapoved prezah- tevna, potem se skrajno prizaneslji- vo crkljamo, varljivo zagledani v svojo popolnost.

Ali si predstavljamo, kako bi smrdeli, ko bi se le enkrat v letu umili, skopali, počesali, oprali...? In koliko ljudi okrog nas bi enako nez- nosno zaudarjalo po gnilem? Ali pa, da bi le enkrat v letu pomili poso- do, pometli kuhinjo, preoblekli pos- teljo, očistili kopalnico? Iz starih nesodobnih časov, ko je bilo precej teže vzdrževati snažnost kot danes, so znani primeri, da se je marsikdo najprej prepričal, kako snažno je stranišče pri hiši, kjer je doma nje- gova ljubezen. Previdnost pred ne- vesto, ki ima pospravljene le tiste prostore, ki so vsem na očeh!

Z dušo naj bi bilo pa drugače? Tam naj bi se pa kar vse leto nemoteno nabirala vsa mogoča navlaka in packarija?

Saj nisem nikogar ubil, rad poreče vsak, kdor čuti odpor do spo- vedi. Nikogar okradel, ogoljufal, zapeljeval, obrekoval... Saj rad pri- maknem kaj za misijone. Skrbim za družino. Hodim k maši. Priskočim na pomoč, če je treba. Zaslug bi se nabralo še več in izračun je na dlani: saj sem kar dober kristjan. K spovedi pa za veliko noč zagotovo pojdem. Prej res ni potrebno.

Mogoče res ne. K čimprejšnji spovedi nas obvezuje le smrtni greh. Ta pa mora biti zagrešen z vso našo svobodno privolitvijo. Mali grehi so kot neke vrste manj pomembne drobnarije. Ne odtehtajo smrtnega greha, naj jih bo še toliko. Ob resnični skesanosti nam jih izbrise že sveto obhajilo.

Čemu torej še v spovednico?

Zakaj pa z obleko v čistilnico, saj nima niti najmanjšega madeža? S srajco v pralni stroj, saj sploh še ni umazana? Zato, da je spet zares čista!

Ko pa po spovedi nisem nič boljši. Saj se zmeraj spovedujem istih reči.

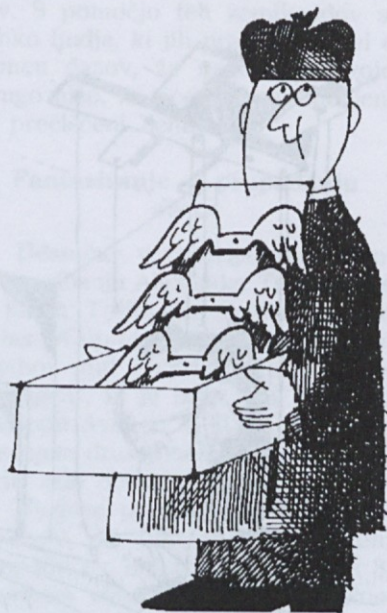
Če se jih ne bi, bi se tako zažrle v dušo kot rja v železo. To pa je boljše preprečevati. Mar ne vemo, zakaj?

Nerodno mi je. Sram me je. Kaj si bo pa spovednik mislil?

Kar tehten pomislek, če se njemu ne bi bilo treba spovedovati. A se mora. Le malo je verjetno, da odlaša tja do velike noči.

Motijo me ljudje, ki se gnetejo pred spovednico in tiščijo prav k vratom.

Seveda, umazane cunje sami zmečemo v stroj in jih ne razkazuje- mo drugim. Da bi zdaj nekdo slišal... Pred bančnim okencem je na tleh zarisana črta, tako imenovana črta obzirnosti. Ali bi bila potrebna

MEJE DOBREGA IN ZLA

GIULIETTO CHIESA

Bog se ne razodeva več, zdi se, da je umolknil in se skrival v svoja nebesa, kakor da se mu gnusi obnašanje človeštva.“ Te besede je rekel papež vernikom na skupni avdienci 11. decembra 2002. To so hude besede; tako ostre nikoli niso bile izrečene. Noben Kristusov namestnik še ni ljudem naslikal podobe tako jeznega Boga. Zdi se, da je to znamenje izjemno težkega položaja tega našega sodobnega človeštva in tega planeta. Trinajst let je preteklo od konca tistega, kar se je imenovalo — po Ronaldu Reaga-

nu — „Imperij Zla“. To je bil vdor na tuje področje, saj noben politik, tudi če je predsednik svetovne vesile, nima pravice določati meje Dobrega in Zla. To je bilo nenavadno izkrivljenje politike, ki je lahko imelo samo uničujoče posledice tako za politiko kot za moralo. Na političnem položaju določati, kaj je Absolutno Zlo seveda nujno pomeni dajati politiki tudi pravico, da določa, kaj je Dobro. Tako smo polnih trinajst let mi bogati, mi siti, živeli v tistem, kar je po definiciji Dobro. Zdaj pa osupli in zgroženi ugotavljamo, da to Dobro nima kaj opraviti ne z etiko, ne z duhovnostjo in ne s pravičnostjo. Nek drug materializem je oblastno zasedel mesto državnega ateizma, za katerega se je zdelo, da se dviga kot vesoljna nevarnost. In ta materializem je danes bolj grozeč od prejšnjega, ker je bolj zahrbtn, bolj dobrikajoč, vse povsod navzoč, bolj lokav in včasih celo dobrotljiv. Življenje, posebno življenje naših otrok, je polno praznih lupin vrednot, razumske praznine, sebičnosti in nesmiselnega dirkanja za stvarmi, ki jih sploh ne potrebujemo. Vsi smo postali „hominis videntes“, ljudje, ki vidijo, ki razumejo tisto malo, kar sploh razumejo samo preko televizije. Televizija je postala naš zlobni učitelj. Zloben, vendar tako močan, da je vrgla iz tira oporišča našega življenja in življenja generacij, ki so bile pred nami. Družino, šolo, civilno

družbo, kraje, kjer se je gledalo iz oči v oči, kraje srečanja resničnih obrazov, kjer je človek lahko poskusil razumeti drugega, je pomendral val katodne cevi. Tisti, ki ustvarjajo tokove čustev, čustvene razgibanosti in informacij, nimajo drugih kriterijev za oblikovanje svojega dela kot končni rezultat neskončne rasti prodaje tistih izdelkov, ki zastrupljajo naše vsakdanje življenje in našo dušo. Od njih je zastoj pričakovati kako sporočilo resnice, pravičnosti in miru, ker se katodne cevi s temi stvarmi ne ukvarjajo. Toda oni so postali tisti, ki določajo, kakšen bo naš vsakdanji delavnik. Ne vem, če je mogoče reči, da je Bog jezen. In na koga je jezen. Toda nemogoče je ostati brezbrizen ob takem moralnem propadu, spričo skupne brezbriznosti, v katero nas vleče in ki nas sili, da pozabimo ali postavimo na glavo ne samo preteklost, ampak celo sedanjost. Ne vem niti, če je prav, valiti krivdo za to brezčutnost in nezanimanje na povprečne ljudi, saj povprečen človek — „človek ceste“, kot ga na splošno označujejo — ne more več vedeti, v kakšnem svetu živi, kaj se dogaja okrog njega in zakaj se to dogaja. Ne more tega vedeti, ker sistem informacij — stikov — zabave, ki nas obdaja, v katerega smo potopljeni brez vsake medsebojne povezave, zajame tudi tiste, ki ugasnejo televizijo, da bi se mu izvili, in jih vrže v nek irealen svet, ki ga je ustvarila „tovarna sanj“ in ki nam zakriva najbolj osnovne resnice in onemogoča narediti tudi najbolj osnovne zaključke, ki zadevajo naše vsakdanje življenje. Pod takimi pogoji je ogrožena demokracija sama, saj ni mogoče imeti demokratične družbe, kjer državljani ne poznajo možnih izbir in jih torej

tudi pred spovednico? Vsaj napis na njej? Napis o te vrste obzirnosti naj bi imel vsak kristjan v svoji glavi!

Zakaj pa ne zadošča kar splošna odveza?

Saj zadošča. V naj-najbolj izrednih razmerah. Sicer pa na srečo ne. Ker so grehi in slabosti zelo oseb-

ni, je ljubo in drago in odrešujoče, da je taka tudi odveza.

Ampak, ko so spovedniki tako različni!

Četudi. Sicer pa si ga lahko izberemo. Grehov pa ne odpušča duhovnik, ampak Bog.

Zato je tudi vseeno, ali nam

spovednik nakloni mnogo spodbudnih besed — res nas zelo pomirijo — ali pa nas na kratko odpravi. Pomembno je, da smo se mi, nepolni vseh vrst (praznih) zaslug, ponižali pred Bogom in obžalovali...

Ave Maria

vodijo, še več, vlečejo, naj izbirajo iz šopa kart, ki so jih zmešali sleparji, ampak so prej iz njih pobrali tiste možnosti, ki njim niso všeč. Jasno je, da je bil papež ob govoru zaskrbljen. Toda njegove besede so utonile v velikem morju čvekanja, v splošnem nezanimanju. Takoj so bile pozabljene, ker jih je izbrisalo tisto noro obračanje strani, ki označuje vse tisto napihovanje sredstev obveščanja naše vesoljne vasi.

Ave Maria

NOVICE IZ KATOLIŠKEGA SVETA

Sv. pismo ustavilo naboja iz pištrole

60-letni Južnoafričan Risimath Hatlane je sedel pred svojo hišo in globoko sklonjen bral Sveto pismo. Nenadoma sta se pojavila razbojnika ter od njega zahtevala denar. Eden izmed njiju je brez opozorila vanj dvakrat ustrelil. Krogli sta obtičali v Svetem pismu in tako Hatlaneja zavarovali. (Kath.net, 17.2.2004)

Dober zakon vreden 100.000 evrov na leto

Ena najpomembnejših stvari, ki delajo ljudi srečne, je dobra zakonska zveza. Zaradi nje so ljudje tako zadovoljni, kakor da bi se jim plača dvignila za 100.000 evrov na leto. Do tega sklepa je prišel sociolog David Halpern iz Londona po analizi mednarodnih raziskav. Odločujoče pri zadovoljstvu ni stanje na bančnem računu, ampak prijatelji, družina in zaupanje v okolico. Na občutek sreče porazno vpliva izguba delovnega mesta. Kdor pa bi bil rad med najbolj srečnimi ljudmi, naj bi po Halpernovi oceni šel vsak teden ali vsaka dva tedna v cerkev; trdi namreč: „Verni ljudje so zadovoljnejši.“ (Kath.net, 21.12.2003)

Zadnje napovedi konca sveta

Po prepričanju ezoterikov naj bi nastopilo obdobje Vodnarja v letih od 1998 do 2012. Ezoteriki vsega sveta so se 11. januarja 1999 zbrali na energetskih točkah Zemlje ter uprizorili „veliko kozmično aktiviranje“. Z njim naj bi omogočili, da se do 31. decembra 2011 uresniči kultni prehod v druge svetove in ravní valovanja; s tem prehodom bo nastopilo novo obdobje. S tem so se odprla vrata k prelomu tisočletja. Skrajni ezoteriki so zelo dosledni in se zato ne bojijo umiranja; pri tem naj navedemo sekto „Sončni templarji“, ki je nastopala v Švici, Franciji in Kanadi ter „Skupnost Heavens Gate“ iz ZDA.

Preroki o koncu sveta

Preroki o koncu sveta širijo svoje mišljenje tudi po internetu. Verniki iz ZDA, ki verjamejo v konec časov, so si rezervirali sedeže v številnih malih letalih. Iz varnosti razdalje želijo opazovalci katastrofe videti, kako mater Zemljo pretresajo potresi, plimovanja in izbruhi vulkanov.

Gordon-Michael Scallion, ki prerokuje katastrofe in predvideva za leto 2012 veliki razpad, prodaja preko svojega lastnega časopisa

zemljevide prihodnosti za 45 dolarjev. S pomočjo teh zemljevidov si lahko ljudje, ki jih preganja misel o koncu časov, že načrtujejo svojo drugo hišo, in sicer na spremenjeni in prečiščeni Zemlji.

Fantaziranje o propadanju sveta

Desničar v avstrijskem ekološkem gibanju Alexander Tollmann je z Edith Tollmann napisal knjigo „Das Weltenjahr geht zur Neige. Mythos und Wahrheit der Prophezeiungen“, ki je izšla leta 1998. Po pristopu Avstrije k EU je Tollmann v svojem društvenem časopisu začel širiti zelo desničarsko mišljenje.

Njegova prerokba pravi: Avgusta 1999, po omejenem vojaškem spopadu na Balkanu, se začne s 3. svetovno vojsko konec časov. Ruski tanki bodo kmalu pomendrali Nemčijo. Rusom bosta pomagala oslabljena obrambna sposobnost in omejena oborožitev Zahoda. Toda v Kölnu bodo Rusi doživeli poraz. Zatem bo meseca oktobra priletel na Zemljo komet, ki bo povsod sprožil potrese in uničenje jedrskih elektrarn. Zaradi radioaktivnega sevanja bo pokončana tretjina človeštva. Apokalipso, ki bo nastopila 18. avgusta, bo napovedal Sončev mrk. Za

konec časov so krivi prostožidarji ali framasoni, ker so rojevanje sistematično ovirali z uvedbo protis-početnih pilul. Namesto tega so podpirali razvoj evrazijsko-negroidne rase prihodnosti.

Po Tollmannu so nadaljni znaki apokalipse: zahteva žensk, da same razpolagajo s svojim telesom; „zakonske“ zveze lezbijk in homoseksualcev; tujci, pankerji z irokeškimi pričeskami; kritika spolnih zlorab, ki si jih dovoljujejo člani katoliške Cerkve; sekte; Evropska zveza; svetovna vlada...

Konec sveta in slike sovražnikov

K histeriji o koncu časov je veliko prispeval Gottfried von Werdenberg s svojima zelo branima knjigama 'Vizija 2004' in 'Preživeti ob preobratu'. Politično gledano je avtor v njih izpilil koncept, ki sega v čas pred francosko revolucijo in ki naj bi znova vzpostavil zvezo prestolotar. Werdenbergove slike sovražnikov so diskoteke, blue jeans, „multikulturni pekel“, in 2. vaticanski koncil — ta zaradi svojih modernističnih, Cerkvi sovražnih sil. V

Werdenbergovih očeh uživa velik ugled dr. Kurt Krenn, škof iz St. Pöltna. Za Werdenberga je zlo tudi zmanjševanje obrambnih sposobnosti države. Pred vojsko bodo po vsej Evropi prišli na oblast radikalni levičarji. Kristjani se bodo morali potem pripraviti na huda preganjanja, ki se bodo končala v brutalnih dejanjih. Od tega časa — v njem bo vladal satan — potem ne bo več daleč do sodnega dne.

Za izvoljence da bo potem nastopil boljši svet: pri nas bo preživelo le „pristno“ domače prebivalstvo. Na področju Svetega rimskega cesarstva nemške narodnosti bodo obstali le Nemci in nemško govoreči. V 3. svetovni vojski bodo hudobneži uničeni. Po koncu vojske pa da bodo živeli le še zdravi ljudje; invalidnih in omejenih ljudi ne bo več. Po vsem svetu bo zavladalo krščanstvo.

Konec sveta kot nov polet

Mnogo ezoterikov 11. avgusta 1999 ni imelo za dan, ko bo uničen svet, ampak kot duhovna vrata v nov čas, kot dan prihoda Vodnarjevega obdobja, kot čas nastopa lepšega novega sveta.

Upanje kljub grozljam

Bilo bi naivno, ko ne bi hoteli videti vsega, kar nam grozi: rahlo ekološko ravnotežje, naravne katastrofe, potresi, izbruhi vulkanov, močne padavine, povodnji, brezposelnost, nevarnosti vojsk, razgradnja socialne družbe, fundamentalistični in sektoidno-totalitarni duhovi časa. Ta dejstva so vzrok za negotovost, bežanje od sveta, hkrati pa vzrok upanja na boljši, svetlejši svet — a to upanje ljudje tako radi povezujejo z nastopom močnega človeka. Od tod pa do avtoritarnega mita o führerju ni več daleč.

Krščanstvo ima kljub vsej absurdnosti pogum, da svet sprejema takšen, kakršen je. V nesmiselnosti odkriva tudi smisel. V tem svetu si nasprotujejo sile, ki so usmerjene v smrt, in sile, ki so usmerjene v življenje. Trpljenje, strah, bolezen, krivda in smrt ostajajo še naprej, kljub smrti in vstajenju Jezusa Kristusa. Toda na svetu je tudi mnogo dobrega, veliko upanja in opogumljajočega, obstajajo solidarnost, pripravljenost za pomoč in ljubezen.

Ave Maria

NE ZNAM MOLITI

Pred nekaj leti sem se učil goslanja. Kar mikavna zaposlitev. Najprej je treba ubrati strune, potem napeti lok in ga še prevleči s posebno smolo. Mala blazinica mora dobro pristajati pod brado, ko se nastavijo gosli. Nastavimo prste, zamahnemo z lokom z višine: s prvo potezo je tu že prvi ton!

Ni malo pripravljanja za igranje na gosli. Še več truda je treba vložiti, če se prevrne kobilica, pretrga struna, če se razcefra lok in se povesi žima. To je treba prizadevanja! Toda hotel sem igrati — in vse to je moralo tudi biti.

Pa se nam zdi, da pri molitvi lahko kar preprosto nastavimo lok

in zaigramo. Zaslišijo se zvoki — morda pa tudi ne. Nastane melodija — ali pa tudi ne. Ugaja? Najbrž ne! In molitvene gosli morajo v kot. Ne znam moliti!

Postoj! Napačno presojaš. Znaš moliti, če se prej pripraviš.

Priprava na molitev?

Prvo vprašanje torej: Zakaj se molitev ne posreči?

- Petsto misli je hkrati v glavi. V meni je kot na kakšni postaji za premikanje vlakov! Kaj naj ukrenem?

Moraš se pomiriti...

- Tako sem nervozen! Vse se v meni trese in drgeta!

Skušaj enakomerno dihati, ravno stati, mirno sedeti — in morda položi odprte dlani na mizo...

- Toda nobena misel se mi ne utrne!

To še ne pomeni, da je vse zanič. Reci tedaj: moj Bog, tukaj sem! Ničesar se ne domislím. Sprejmi mojo revščino in jo blagoslovi...

Ave Maria

Pornografska revija

MICHEL QUOIST — Prevedla METKA MIZERIT

Telo je snov, vendar je božje delo. Poplemeniteno je po duhu.

Za kristjana, ki nosi v svoji notranjosti božje življenje, je njegovo telo tempelj sv. Duha in ud skrivnostnega Kristusovega telesa. V tem je njegovo dostojanstvo in kdor ga poniža ali umaže, žali samega Boga.

Mar ne veste, da ste božji tempelj in da božji Duh prebiva v vas? Če pa kdo božji tempelj podira, bo Bog njega uničil. Božji tempelj je namreč svet in to ste vi. (1 Kor. 3, 16 — 17)

Če me kdo ljubi, se bo držal moje besede in moj Oče ga bo ljubil. Prišla bova k njemu in prebivala pri njem. (Jn 14, 23)
Vi ste pa Kristusovo telo in vsak zase ud. (1 Kor 12, 27)

Glejte, skrivnost vam povem ... vsi pa se bomo spremenili ... in mrtvi bodo vstali neuničljivi. (1 Kor 15, 51-53)

In beseda je postala meso. (Jn 1,14)

Gospod, sram me je te revije; Zdi se mi, da si Ti globoko ranjen v svoji neskončni čistosti.

Uradniki so zbrali denar, da so jo naročili, vajenec si je vzel čas, da jo je šel kupit.

Dolgo časa jo je iskal, da jo je našel; sedaj je tukaj.

Na belem, bleščečem papirju se

ponujajo gola, poceni onečaščena telesa.

Gredo iz rok v roke, z mize na mizo, vzbujajo strasti in divje občutke.

Telesa — stvari brez duše, igrače za odrasle s strohnelim srcem.

Gospod, kako lepo je človeško telo!

Na začetku stoletij si Ti, nedosegljivi umetnik načrtoval ta model, ko si mislil, da se boš nekoč, ko boš prevzel našo naravo, upodobil v njem. Tvoje mogočne roke so ga ljubko oblikovale in potem si mrtvi naravi vdihnil dušo.

Gospod, takrat si nam naročil naj spoštujemo telo, ker nosi v sebi duha;

po tem darežljivem telesu se mi danes lahko povežemo z dušo našega bližnjega.

Z besedami, v dolgi vrsti zlogov, se naša duša obrne k duši soseda. Smehljaj dvigne našo dušo do ustnic

in pogled je kakor balkon naših teles.

Stisk roke podari našo dušo prijatelju.

Združitev dveh teles, moža in žene je povezava dveh duš za podaritev tretje v novem telesu.

Vendar Gospod, se je tebi zdelo še premalo, da si našemu telesu dal zakrament duha.

Po tvoji milosti se telo kristjana spremeni v tempelj sv. Trojice.

Ves Bog je v naši duši in vsa naša duša je v vsem

našem telesu.

Kako veliko je dostojanstvo tega sijajnega telesa, nosilca Boga!

Poglej Gospod, medtem, ko se bliža noč, speča telesa svojih ljudi: čisto telo otroka, onečaščeno telo ženske s ceste, silno telo atleta, utrujeno telo delavca, sproščeno telo moža, pohotno telo ženskarja, naveličano telo bogataša, pretepeno telo otroka s ceste, vročično telo bolnika, trpeče telo ponesrečenca, nepremično telo paralizirane, vsa telesa, vseh starosti in velikosti.

Tukaj je toplo telo dojenčka, ki se je pravkar rodil, nežno telo otroka, ki se dviga in pada, pa zopet vstane. Tukaj je razgreto telo mladeniča, ki še ne more razumeti, kako lepo je telo, ki raste. Tukaj je telo mlade žene, ki je dar možu, telo zrelega moža, ki je ponosen na svojo moč, telo starčka, ki polagoma ugaša.

Gospod, podarim Ti vsa telesa in Te prosim, da jih blagosloviš, ko tiho živijo zaviti v noč.

Tvoji so Gospod, Tebi prepuščeni s svojo spečo dušo.

Jutri, nasilno zbudjeni, bodo morali na delo.

Daj Gospod, da bodo „služili“, ne

da bi si dali služiti;
 naj bodo kakor odprte hiše, ne
 jetnišnice;
 živi templji božji, ne grobovi.
 Naj bodo spoštovana telesa, ki
 rastejo;
 naj jih tisti, ki jih oblačijo,
 očiščujejo, ne maličijo,
 da jih bomo, zveste prijatelje,
 našli ob koncu časov, razsvetljene
 po lepoti duše.

Pred Tabo, Gospod, pred Tvojo
 Materjo,
 ker sta Ona in Ti naša,
 ker so telesa vseh ljudi blagrovana
 in so bila povabljeni v večna ne-
 besa. ●

KRATKE NOVICE

DUNAJ — Prejemnica letošnje nagrade Petra Mahringerja v vrednosti 5.000 evrov je slovenska misijonarka Mirjam Praprotnik, ki deluje v Albaniji v okviru organizacije Karitas. Nagrado bo dobila v priznanje za svoj prispevek k razumevanju in prijateljstvu med narodi. (*Ave Maria*)

BEOGRAD — Katoliška škofovska konferenca Srbije in Črne gore je sklenila, da bo ustanovila katoliško teološko fakulteto s sedežem v Subotici. Beograjski nadškof in metropolit Stanislav Hočevar upa, da ne bodo imeli težav z dovoljenji in predavatelji. Največ katoličanov v tej državi je v Vojvodini in ob Jadranskem morju. (*Ave Maria*)

NEW DELHI — Enajst članov indijskega parlamenta je zaskrbljenih zaradi pogostih napadov na kristjane po vsej državi. V svojem sporočilu škofovski konferenci obljublja, da bodo ta problem predstavili vladi, ker želijo najti pravično rešitev za vse vpletene strani. Nestrpnost do kristjanov se je še povečala, ko je po volitvah v petih okrajih zmagala protihinduistična stranka. (*Ave Maria*)

Vprašujete ODGOVARJAMO

LOJZE KUKOVICA DJ

1. Slišim včasih govoriti o „veliki obljubi“ presvetega Srca Jezusovega. Mi lahko poveste v čem obstoji in kakšni so pogoji, da je kdo postane deležen? Saj ko bi šlo le zame, bi vprašal kakšnega duhovnika, a slutim, da je še kak drug bralec Duhovnega življenja, ki morda ni zadosti poučen o tem.

V drugi polovici 18. stoletja se je Jezus mnogokrat prikazal francoski redovnici Marjeti Mariji Alacoque. Razodel ji je skrivnosti svojega presvetega Srca. Ob neki priložnosti ji je pokazal svoje Srce in ji pri tem rekel: „*Glej to Srce, ki je tako zelo ljubilo ljudi, pa v zameno ne prejema drugega kot nehvaležnost in žalitve*“. Da bi ljudi nagnil k zadoščevanju in ljubezni do svojega Srca, je po tej redovnici svetu dal tudi mnogo obljub, od katerih je najbolj znanih 12 in med temi je prav dvanajsta, tako imenovana „velika obljuba“. Ta se glasi: „*V nad vse velikem usmiljenju svojega Srca ti obljubim, da bo moja vsemogočna ljubezen podelila tistim, ki bodo prejeli obhajilo na devet zaporednih prvih petkov, milost vztrajnosti do konca: ne bodo umrli v moji nemilosti in tudi ne brez prejema svetih zakramentov. Moje božje Srce bo njihovo varno zavetje v tisti zadnji uri*“.

Cerkev je te obljube proglašila za pristne, od Kristusa dane svetu po sv. Marjeti Alacoque. Skozi dolge čase je ta pobožnost k presvetemu Srcu Jezusovemu zelo cvetela v Cerkvi. Ogromne množice vernikov je pristopalo na prve petke k sv. obhajilu. V zadnjih desetletjih se je na žalost precej zmanjšala med ljudmi ta lepa pobožnost, čeprav še vedno veliko ljudi hodi pobožno k spravnemu obhajilu na prve petke.

„Velika obljuba“ vsebuje tri milosti. Prva je: „*vztrajnost do konca*“, kar pomeni, da človek ne

bo umrl v nemilosti pri Bogu. Tudi če bi bil ob smrtni uri v smrtnem grehu, mu bo Jezus dal milost, da se bo skesal svojih grehov in si pridobil nazaj posvečujočo milost in s tem božje prijateljstvo, kar človeku odpre vrata v nebesa. *Druga milost*: „*da ne bomo umrli brez zakramentov*“. V oni zadnji uri in skesani svojih grehov, jih bomo gotovo želeli prejeti. Če jih zaradi kakšne, od „nas neodvisne okoliščine, ne bi mogli prejeti, se nam ne bo treba bati: Bog tudi brez zakramentov lahko naredi isto kot z njimi. *Tretja milost*: „*Božje Srce bo v tisti uri naše varno zavetje*“. Bo nad vse močna trdnjava proti vsem napadom pekla, ki bo poskušal vse, da bi „nas pogubil. In če bo on z nami, kaj bo mogel ves pekel proti nam?“

Pogoji za to, da bomo deležni te obljube, pa so naslednji. Najprej je treba pristopiti k vrednemu obhajilu na devet zaporednih prvih petkov, ne na kak drug dan. Obhajilo je nadalje treba prejeti z namenom počastiti presveto Srce Jezusovo in prejeti od njega milost večnega zveličanja. Ni pa treba, da imamo ta namen pred vsakim obhajilom. Dosti je, da naredimo ta namen enkrat za vselej, torej ko se

2. Zanima me, če so kakšni znaki, po katerih hitro in z gotovostjo lahko ločimo pravo Kristusovo Cerkev od drugih krščanskih cerkva, kot je na primer protestantska, anglikanska in pa pravoslavna cerkev. Še bolj seveda, po katerih se loči od danes tako številnih sekt.

Štirje so glavni takšni ločilni znaki. Prava Cerkev mora biti **ena, sveta, katoliška in apostolska**. To izpovedujemo tudi v nekaterih daljših veroizpovedih. Naj o vsakem od teh znakov povem nekaj.

Prvi je, da je prava Cerkev ena. Kaj je potrebno, da se more smatrati Cerkev za eno? Najprej, da njeni verniki izpovedujejo eno vero. Prava Cerkev je ena v svoji veri, kajti Kristus je učil samo en in isti nauk. Resnica je ena in Bog, ki je resnica, ni mogel razodeti dveh nasprotujočih si resnic. Prava Cerkev pa je ena tudi v svojem bogočastju, kajti Kristus je določil za vse ljudi en način, kako častiti Boga in ustanovil je za vse ista sredstva zveličanja: eno samo daritev in iste zakramente. Kristusova Cerkev je pa ena tudi v svojem vodstvu, kajti Kristus je v svoji Cerkvi ustanovil pastirje pod oblastjo enega samega vrhovnega pastirja, papeža.

Drugi znak prave Cerkve je svetost. Prava Cerkev mora imeti za ustanovitelja Jezusa Kristusa, ki je vir in vzor vse svetosti. Mora biti vir in vzor v svojem nauku, v svojih zakramentih, v svojih zakonih in v svojih sredstvih posvečenja. In da daje svetu svetnike, katerih svetost se javlja celo v čudežih, ki jih nekateri od teh svetih ljudi delajo. Prava Kristusova Cerekev mora biti sveta, ker ima za svoj namen voditi ljudi k večnemu zveličanju po svetem življenju. Zato potrebuje sred-

odločimo za to pobožnost, čeprav je seveda lepo, če ga vedno znova obudimo.

Kakšno tolažbo in veselje bomo čutili v zadnjih urah življenja, če smo vsaj enkrat v svojem življenju — bolje je seveda večkrat — opravili pobožnost devetih prvih petkov! Kaj lepšega morejo starši storiti za svoje otroke, če jih od mladosti navajajo k tej pobožnosti! ●

narodom, kar Cerkev tudi dela od vsega začetka.

Četrti znak prave Cerkve je pa, da je apostolska. In kaj se zahteva od nje, da je res takšna? Zahteva se, da je njen začetek prav pri apostolih. Da tudi uči isti nauk kot apostoli in da jo vedno vodijo pastirji, ki so prejeli svoje poslantvo neposredno ali pa posredno od apostolov. Za pravo Kristusovo Cerkev je zatorej potrebno, da je apostolska. Samo tako je namreč zagotovljeno, da se v njej in po njej uči Kristusov nauk, ki so ga prvi učili apostoli. Kristus je namreč samo apostolom dal oblast in naročilo, da oznanjajo njegov nauk vsem stvarjem. Kdor torej ni poslan po apostolih, nima oblasti, da bi oznanjal njegov nauk. Če naj ima Cerkev zakonite pastirje in oznanjevalce evangelija, so morali prejeti to naročilo od Kristusa po apostolih in ga morejo izvrševati samo pod vrhovno oblastjo Petrovega naslednika, vsakokratnega papeža.

Zaključek: samo katoliška Cerkev ima imenovane štiri znake. Je ena, ker vsi njeni verniki izpovedujejo isti nauk, prejemajo iste zakramente, so pokorni zakonitim pastirjem pod vrhovno oblastjo papeža. Je sveta, ker ima za ustanovitelja Kristusa, ki je vir vse svetosti in nam nudi vsa sredstva posvečenja in ker je končno samo ona dala svetu brez števila svetnikov, katerih svetost je bila izpričana s čudeži. Je katoliška, ker je bila ustanovljena za vse čase in kraje. Samo ona ima zato tudi privilegij, da je poznana in da ima vernike v vseh delih sveta. In končno samo katoliška Cerkev je apostolska, ker sega nazaj do apostolov in je vodena po zakonitih naslednikih apostolov.

Upam, da Vam je vsaj v bistvu jasno, zakaj je edina katoliška Cerkev izmed vseh drugih krščanskih cerkva in skupin prava in edina Kristusova Cerkev. Tu je bilo to pokazano in upam v neki meri dokazano, da je tako. Ni pa seveda tu prostor to resnico podrobneje razlagati in utemeljevati. Za kaj takega boste morali pa seči po kakšnem večjem katekizmu, ki jih hvala Bogu ne manjka. ●

stev posvečevanja. Ta svetost prave Cerkve se mora vsaj včasih javljati tudi s čudeži, ki zanjo niso nekaj postranskega, ampak nujnega, ker ji je Kristus to obljubil.

Tretji znak prave Kristusove Cerkve je, da mora biti katoliška. Kar pomeni, da je namenjena za vse ljudi in da ima v sebi tudi zahtevo in moč, s katero se širi po vsem sve-tu in se bo širila do konca sveta. Zakaj to? Zato, ker je Kristus „hotel, da se vsi ljudje zveličajo, ne morejo se pa zveličati po redni poti razen po Cerkvi. Zato je tudi potrebno, da je Cerkev odprta za vse čase in kraje, ter za vse ljudi, da morejo vsi vstopiti v to odrešilno ladjo. Kristus je dal svojim apostolom naročilo, da učijo njegov nauk vsem

3. Tole moje vprašanje verjetno zanima ne samo mene, ampak tudi marsikoga drugega. Vprašanje pa je: Ali ni Bog preveč dober, da bi mogel kakšnega človeka obsoditi na pekel? Kaj se da odgovoriti na to?

Imate prav, tisočkrat prav: Bog je predober, da bi mogel koga obsoditi na večno kazen. Zato pa tudi ni Bog tisti, ki obsodi koga na pekel, ampak je človek sam tisti, ki se obsodi. Dokaz tega je v tem, da je Bog vse storil za človekovo odrešenje. Več res ni mogel storiti, kot da je celo svojega lastnega Sina izročil v smrt za nas ljudi. Kljub vsem našim še tako težkim zločinom in grehom, je prav zaradi Kristusove odrešilne smrti vedno pripravljen, da grešniku odpusti, če se le ta iskreno skesa in obljubiboljšanje.

Kar človeka obsodi, je zatorej njegovo lastno zakrknjeno srce, ki se ne meni za božje zapovedi in jih mirno in brezskrbno prekršuje, pogosto iz slabosti, včasih iz hudobije ali pa morda z mislijo, češ Bog je

preveč dober, da bi me mogel obsoditi na pekel. In se ne meni tudi za vabila, naj se vrne k Njemu s

kesanjem in pokoro. Kdor se torej pogubi, se pogubi po svoji krivdi. Bog je namreč človeka ustvaril svobodnega in ga hoče takšnega do konca. Ne vzame mu svobode tudi, ko jo človek hoče zlorabiti za greh. V trenutku smrti bo človek prejel od Boga, za kar se je svobodno in dokončno odločil: za Boga ali proti Bogu, za nebesa ali za pekel. Bog „nas ne more zveličati proti naši volji, ker bi prenehali biti ljudje, če bi ne imeli več svobodne volje. Če se človek zatorej dokončno odloči proti Bogu in to se zgodi ob smrti, ko je zavrnil vsa božja vabila k spreobrnjenju, potem se je sam odločil za pekel.

In vendar je kljub peklu Bog še vedno dober in seveda tudi pravičen. Bog vse stori, da bi vsi ljudje prišli k njemu v nebesa in bi tako dosegli dokončno srečo, saj „nas je zanjo ustvaril. Je pa tudi pravičen in noče nikogar pri sebi v nebesih, kdor se je sam odločil, da ne mara k njemu. ●

Pričevanja

REKLA SEM „DA“ NJEGOVEMU ŽIVLJENJU

Že od nekdaj sem sanjala o čudovitem dnevu, ko bom postala mati: nisem si mogla predstavljati življenja brez otroka. In vendar je moj prvi sin prišel na svet na nepričakovan, neverjeten in odbijajoč način. Spočet je bil nekega jesenskega večera zaradi nasilja moškega, ki mu ni bilo mar za dostojanstvo ženske. Imela sem 19 let in o življenju nisem vedela še nič. Dva meseca pozneje mi je postalo jasno: v meni se razvija otrok.

Kaj storiti? Splaviti?

Takrat sem razumela, kaj pomeni obup, ki ti vzame vsako zmožnost razmišljanja, ki te hoče vreči v najbližjo reko ali te pripeljati naravnost do splava. Izkusila sem vsa ta čustva in zato ne bom nikoli dopustila, da kdo sodi ženske, ki so se odločile drugače kot jaz. Tako malo je potrebno...

Hitro sem se odpovedala ideji o samomoru, ki me je zgrabila tistega večera, ko sem „zvedela“, vendar pa sem bila trdno odločena, da se bom tega nezaželenega bitja znebila s splavom. Zdelo se mi je, da je to lahko opraviti, toda v nekaj dneh je moja odločitev postajala medla, mučila me je vest. Nisem več vedela, kaj naj storim, zbrala sem pogum in o svojem položaju spregovorila z duhovnikom, ki sem mu popolnoma zaupala. Njegova molitev mi je pomagala, da sem po enem tednu nespečnosti, solz, molitve in razgovorov rekla „da“ življenju otroka, čeprav sem se dobro zavedala, da sem se s tem odpovedala svojemu življenju.

Ta otrok ima smisel

Vedela sem, da sem s tem, ko sem sprejela tega neznanega otroka,

žrtvovala svoj študij, družino in se podala v negotovo prihodnost. Bala sem se vsega, tudi tega, kaj bodo rekli drugi, podedovanega značaja otroka, samote in predvsem trpljenja, ki sem ga naložila svojemu zaročencu, s katerim sem se zelo dobro razumela.

Križ je pogosto težko nositi, težko je sprejeti samoodpoved, toda preko križa se riše vstajenje. Počasi sem spoznala, da je vsak otrok, pa naj bo sad nesreče ali resnične ljubezni, vedno Emanuel - Bog z nami, ki nam pomaga, da bolje razumemo skrivnost Otroka-Boga, ki se je rodil pred 2000 leti, skrivnost Boga, ki se je odločil postati majhen in ranljiv.

Oče za otroka

Srečna sem, da sem podarila življenje in malo svojega življenja temu otroku, ki je prišel, kot bi padel z neba. Njegov prihod me je oblikoval in me soočil z mojim idealom spoštovanja življenja, nenasilja, sprejetja najmanjših ter zaupanja v življenje in v Boga.

Sin me je naučil, da je ljubezen močnejša od strahu, da je vsak enkrat, da zvestoba temu, kar verujemo, kljub težavam prinaša mir in da je vsako življenje čudovito darilo Boga. Zdaj tudi vem, da nam Bog, če dopusti trpljenje, da tudi moči, da ga nosimo, nos napolni z milostjo in nas kliče, da svoje trpljenje razumemo v luči njegovega vstajenja. Rada bi tudi pričevala, da je lahko žena z otrokom ljubljena zaradi nje same: moj zaročenec me kljub družinskim in „prijateljskim“ pritiskom ni zapustil - prav nasprotno - ponudil se je za očeta „mojemu“ otroku, ki je tako postal najin otrok.

Najstarejši otrok v družini

Ljubezen je premagala vse. Poročila sva se srečna in v zaupanju, in danes smo majhna družina, v kateri se najin starejši sin dobro počuti. Pozna srečo in bogastvo, ki ga ne bi poznala, če ne bi pred enajstimi leti sprejela otroka, ki naju je tako močno odprl življenje.

Mirjam, iz revije On živi

LJUBEZEN MOČNEJŠA KOT SMRT!

Rodila sem se v katoliški družini in že od malega so me učili, kaj je primerno za „spodobno dekle“. Pri petnajstih letih me moralne vrednote niso več zastraševale, kajti zdele so se mi utemeljene. Sramežljivost in odpoved spolnim odnosom pred poroko sta mi predstavljali samozaščito, ki odpira pot čustveni stabilnosti, uravnovešeni družini, skratka, normalnemu življenju.

Začaran krog svobodne zveze

V družbeni stvarnosti zunaj družinskega gnezda pa so bila ta načela pozneje neuporabna. Okrog mene je večina mladih živela v svobodnih zvezah. Razen nekaterih izjem so se dekleta spraševala predvsem: kako se na nekoga ne navezati ali pa kako ubežati samoti in vzpostaviti trajen odnos. Izbirala sem lahko med dvema rešitvama: sprejeti odrinjenost na rob ali pa vstopiti v začaran krog svobodne zveze. Ker nisem bila zmožna uskladiti čustev in moralnih vrednot, sem se prepustila okoliščinam. Treba je bilo živeti s časom.

S fantom sva začela živeti skupaj. Bil je le krščen in ni razumel „kapric“ moje vzgoje. Psihološko in čustveno si nisem mogla predstavljati, da bi se mu odpovedala in s tem tudi načinu življenja, ki mi ga je predlagal. Postajala sem kot druga dekleta in upala: „To je le začasno; trajalo bo le med najinim študijem, nato pa se bova poročila.“ Živela sem polovično katolištvo, še naprej sem hodila k maši in molila, da bi se najin položaj uredil.

Kaj storiti s tem otrokom?

Najin odnos se je poslabšal. Bil mi je nezvest in govoril: „Ne varam te, saj nisem poročen.“ Ali: „Nisem slabši kot drugi, sem kot vsi fantje.“ Zaradi svoje šibkosti sem mu odpuščala in imela te žalitve za normalne: mlad je, odrasel bo in razumel. Mislila sem, da so vsi fantje taki, nekega dne pa se ustalijo. Bila sem naivna in sem zanj molila.

Toda bila sem vedno bolj nezadovoljna, razočaranje in grenkoba sta mi razjedala srce. Nato pa je prišlo do nepredvidenega: to, kar je zdravnik diagnosticiral kot želodčno vnetje, se je izkazalo za nosečnost. To je bil najlepši dan mojega življenja, ki pa se je hitro sprevrgel v moro. Moje novo stanje je bilo priložnost, da sem svojega prijatelja spoznala v novi luči. Nekaj let prej mi je zatrdil, da nasprotuje splavu, zdaj pa je priznal, da ne more prevzeti odgovornosti očetovstva in me spodbujal, naj splavim.

Moj gnus se je sprevrgel v paniko in sovraštvo. Imela sem en teden časa za odločitev: morala sem prekiniti to „podaljšano zaroko“, ki me

je pogreznila v blato. Zdaj nisem imela nobenega razloga več, da bi obdržala otroka, ki sem ga ljubila in sanjala o njem že toliko let: zaradi odsotnosti očeta je bil obsojen na trpljenje, zaničevanje v moji družini in na gmotno stisko. Poleg tega pa sem sovražila njegovega očeta in bila tako sebična, da si nisem mogla predstavljati, kako bi lahko prenovila svoje življenje z nezakonskim otrokom. Kar zadeva moja čustva, nisem imela nobenega razloga več, da bi jih upoštevala, saj so prav ta povzročila mojo pogubo. V moji duši je bila smrt in odločila sem se, da bom „sebe“ rešila za vsako ceno.

Ta past se je zdela na človeški način nerešljiva; ostala mi je le še zverinskost, ki jo je podprlo zdravstveno zavarovanje. In moje molitve niso prinesle nobenega sadu.

Bog ne obsoja

Po posegu sem ostala več kot eno leto notranje mrtva. Ves čas pa so me obsedala vprašanja: Kako sem prišla do tega? Kdaj se je začela ta pot navzdol? Kje je bil Bog, h kateremu sem vztrajno molila? Kdo me je „rešil“, ko sem bila v nesreči? Zakaj toliko laži o božji previdnosti in toliko obljub pri verouku? Kje je moj otrok, ki sem ga vedno ljubila in ki ga tako zelo pogrešam?

Mojemu uporju se je pridružil še strah: zdaj, ko sem samo sebe obsodila za zločin, ki je hujši kot prešuštvo, kakšno kazen mi bo Bog še poslal? Bila sem ujetnica peklenškega kroga. Niti spoved me ni rešila občutka, da me zasleduje zla usoda. Čemu torej živeti?

Nekega dne, pa sem, ko sem gledala križ, pa sem v preblisku spoznala, da me ta Bog, ki je sam nedolžen izkusil strašno smrt zaradi grehov sveta, torej tudi mojih, ne more obsoditi. To odkritje me je zelo vznemirilo. Spoznala sem tudi skupino mladih, ki so me uvedli v molitveno skupino. In kljub mojim boleznim skušnjavam mi je Bog podaril neizmerno veselje. Neopazno me je prenavljal.

Prijatelji so mi svetovali romanje v Paray-le-Monial. Na to sem pristala v norem upanju, da bom srečala Boga. Ko sem bila v skupini, kjer smo si izmenjavali izkušnje, sem medtem, ko so drugi molili, zares doživela srečanje z Jezusom, usmiljenim, žarečim od ljubezni. Presenečena sem se zavedla, da je oseba in da me ljubi; da me ni nikoli prenehal ljubiti, tudi v trenutkih najhujšega obupavanja, ko sem se oddaljila od njega; da je On Ljubezen, ki sem jo iskala že toliko let. Zaradi teže svojih grehov in njegovega neskončnega usmiljenja sem se spreobrnila.

Odločilno srečanje

To srečanje je bilo odločilno, kajti moje življenje se je spremenilo. Usodnost je prepustila mesto božji previdnosti. Zdaj sem z večjo jasnostjo spoznala, da je bila moja želja ustvariti dom upravičena kljub nasprotnim družbenim pritiskom. Toda morala bi se najprej odločiti za Boga, za življenje v skladu s krstom, preden bi si izbrala sozakonca; cilj mojega obstoja je služiti Bogu, ne pa, da ga hočem na vsak način vključiti v svoje načrte. On je Pastir, jaz pa ovca in ne obratno. Toda najtežje šele pride. Vsak dan se moramo truditi: odpustiti tistim, ki so nas užalili, odpustiti samim sebi svoje napake, pustiti, da nam Bog odpusti in nas ljubi takšne, kot smo in tam, kjer smo.

Tina

Iz revije *On živi*

Srednja leta ZDRAVILA — BLAGOSLOV ALI PREKLETSTVO?

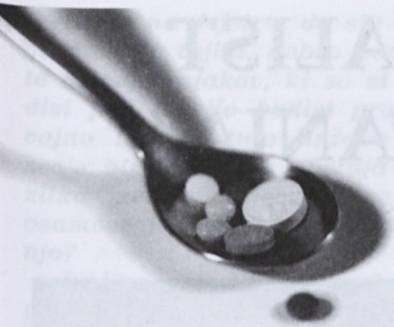
JANKO BOHAK

Stem se strinjajo tudi psihiatri; dr. J. Zalokar je že pred desetletji pisal: „... Navedeni primeri kažejo, kako je današnja praksa predpisovanja zdravil pri anksioznih stanjih dolgoročno vedno negativna, saj povzroči več težav, kot jih kratkoročno ublaži... čim bolj paciente zasvajamo z zdravili, tem bolj silijo v ambulanto, tem večja je gneča in tem manj časa ima zdravnik za pravo delo. To je tako kot z alkoholikom in gostilničarjem: bolj ko napreduje v svojem alkoholizmu, pogosteje obiskuje gostilno. Vendar gostilničar pri tem vsaj zasluži! Na tak način obremenjujemo naše ordinacije in povzročamo zastoje v čakalnicah, ki vzbujajo toliko slabe krvi. Vsak predpis je hkrati zgled, ki spodbudi še druge, da ravnajo enako, oziroma spodbudi paciente, da pričakujejo enako obravnavanje. Posledica je čedalje bolj razširjena zasvojenost, ki uničuje zdravje ljudi in vodi k demoralizaciji... Poplava zdravil... je za zdravnika pritisk, ki se mu le stežka upira. Še posebno, ker gre za nekaj, kar sodi k središčnim značilnostim našega časa.“

To značilnost časa, ko je treba vsako nelagodje, kaj šele bolečino ali stisko takoj zadušiti z zdravilom, lepo opiše pesnica Szymborska:

*„Sem tableta za pomirjenje.
Delujem v stanovanju,
uspešna sem v uradu,
sedem k izpitom,
stojim na razpravi,
skrbno lepim razbite lončke —
samo zaužij me,
razpusti pod jezikom,
samo pogoltni me,
poplakni z vodo.
Vem, kaj potrebno je v nesreči,
kako prenašati slabo novico,
omiliti krivico,
razjasniti odsotnost božjo,
izbrati žalni klobuk k obrazu.
Kaj še čakaš —
zaupaj kemičnemu usmiljenju.
Še mlad si (ali mlada),*

moraš si nekako pomagati.

Kdo je rekel,

da je življenje treba

pogumno preživeti?

Izroči mi svoje brezno —

prekrijem ga s snom.

Hvaležen (hvaležna) mi boš

za padec na štiri tace.

Prodaj mi svojo dušo.

Drugega kupca ne bo.

Drugega hudiča ni več.“

obravnave. Običajno imamo na voljo res le dve izbiri: ali si bomo duševne težave lajšali z zdravili ali jih bomo pogledali od blizu — kaj pravzaprav so, kaj nam sporočajo in kaj nam nalagajo.

Nemalo pa je tudi primerov, ko se zdravljenje z zdravili in zdravljenje z govorjenjem ne izključuje, marveč dopolnjuje. To je skoraj pravilo pri duševnih boleznih, neredko pa tudi pri duševnih motnjah: pri globljem in kroničnem depresivnem stanju omogočijo antidepresivi kdaj tisto olajšanje, da bolnik lažje in uspešneje dela na sebi. Podobno velja za stanje hude tesnobe: če te preveč preganja in stiska, ne zmoreš potrebne zbranosti, da bi ji pogledal v oči in bi se spoprijel z njo.

So tudi primeri, ko ljudje leta hudo trpijo zaradi kronično depresivnega razpoloženja in se ga kljub vsem poskusom in dobri volji ne morejo osvoboditi; šele s pomočjo antidepresivov se jim svet pokaže v manj temni in manj boleči luči. Poznam ljudi, ki so takšno olajšanje doživeli šele v visoki starosti.

Zdravilo kot rešilni pas

Ustrezna se mi zdi primerjava zdravila z rešilnim pasom; rešilni pas

nam lahko reši življenje, a nas ne nauči plavati. Če se hočemo naučiti plavati, ga moramo postopno odložiti. Podobno nas lahko zdravilo kdaj 'obdrži nad vodo', a ne reši nobene-ga problema. Če hočemo problem, stisko ali tesnobo zares rešiti, se mu moramo postopno odpovedati. Dokler na to še nismo pripravljeni, se radi sklicujemo na slabe živce. Vendar pa: „*Kar je potrebno, je pravilno odnos do težav in ustrezna pravočasna priprava nanje. K pripravam sodi najprej spoznanje, da življenje prinaša vsakovrstne krize, udarce in razočaranja, ki pa ne prinašajo samo bolečine, ampak nam pomagajo, da prav z njihovo pomočjo lažje najdemo pot k sebi. ... Absurdno je, da naš čas ceni napor, ki ima za cilj skočiti centimeter više in priti desetinko sekunde prej na cilj, posmehuje pa se naporu, ki si prizadeva uravnati pot življenja. Navadno se ga sploh ne loti, če pa zaide v težave, pričakuje takojšnjo, čudežno rešitev.“ (Zalokar)*

Na dilemo, zastavljeno v naslovu, bi odgovoril z nemškim pregovorom: Vse je strup, odvisno je le od odmerka.

Iz Naše družine

Človek človeku — pekel ali najboljše zdravilo?

Če pride k meni človek in mi reče: „Veste, zdravnik mi je predlagal ta in ta zdravila, toda jaz nočem zdravil, ker nočem svojih problemov nekam izriniti, marveč jih hočem rešiti“, je to eno izmed dobrih znamenj morebitne psihoterapevtske

Letos dva slovenska biseromašnika v Argentini

Biseromašnik prelat dr. MIRKO GOGALA

Rojen je bil 17. julija 1919 v Šmarju-Sap pri Ljubljani. Po študiju filozofije in teologije na ljubljanski Teološki fakulteti (TF) je bil 11. junija 1944 posvečen v duhovnika. Maja 1945 je odšel v begunstvo in leta 1948 emigriral v Argentino. Tu je leta 1950 postal doktor teologije na ljubljanski TF v San Luisu. Leta 1989 je bil imenovan za papeškega častnega prelata.

V Argentini je deloval kot kaplan na farah v San Fernando in Lanús Este (1950-1954), nato pa je bil imenovan za notranjega kaplana v vojaški bolnici v Campo de Mayo, kjer deluje že 50 let. Je istočasno skozi vsa leta pro-

fesor na raznih višjih šolah in bogoslovnih semeniščih. Od leta 1981 do danes je generalni vikar v škofiji San Miguel, sedaj že pri četrtem škofu.

11. junija je slovesno praznoval 60-letnico nove maše v stolnici v San Miguelu, ob navzočnosti krajevnega škofa in župana, velikega števila duhovnikov, sodelavcev in prijateljev ter skupine slovenskih rojakov.

Ves čas zdomstva dr. Gogala stalno sodeluje v slovenskem dušnem pastirstvu kot vodja duhovnih vaj, spovednik in predavatelj na slovenskih duhovniških sestankih. Sodeluje tudi pri Slovenski kulturni akciji kot predavatelj in pisec člankov v reviji Meddobje. Pozornost je vzbudila njegova knjiga *Usoda izseljencev* (Buenos Aires, 1996).

Biseromašnik JAKOB FIDERŠEK

Rojen je bil 22. aprila 1918 pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju. Bil je peti v družini enajstih otrok. Kot bogoslovec mariborske škofije je moral zaradi vojne teološke študije končati v Ljubljani, kjer ga je 4. marca 1944 posvetil v duhovnika škof dr. Gregorij Rožman. Po novi maši je duhovniško deloval po slovenskih farah na Primorskem.

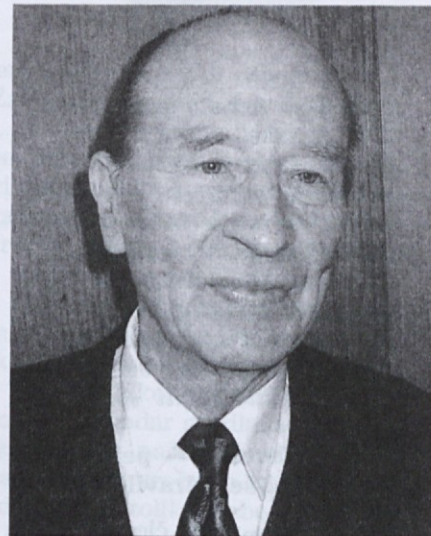
Zaradi komunizma je moral zapustiti domovino in je leta 1948 prišel v Argentino, v nadškofijo Bahia Blanca (provinca Buenos Aires) in bil župnik v kraju Huanguelén do leta 1972. Od tega leta pa do upokojitve (20. julija 1998) je bil župnik v kraju San Cayetano. Bil je goreč, dinamičen in vesel duhovnik, tako da je povsod pridobil ljudi in razgibal farno življenje. V San Cayetanu je zgradil tri kapele (podružnice): Sv. Roka, Gospodovega vstajenja in sv. Izidorja. Letos, 7. marca, je kljub oslabelosti daroval slovesno biserno mašo.

Dokler je mogel, je rad prihajal na obisk k duhovnikom in rojakom v Buenos Aires (500 km) in rojaki (posebej lovci) so ga radi obiskovali. Vsa leta je spremljal slovensko skupnost v Argentini ter ji na razne načine velikodušno pomagal. Bog mu povrne njegovo ljubezen in zgled dobrega duhovnika — pastirja. ●

„SEM REALIST, POLN UPANJA“

Intervju z ZORKOM SIMČIČEM

Pred meseci so se v državnem zboru v Ljubljani srečali slovenski zdomci oz. izseljenci, kot že nekaj let ob tem času, še prej pa je bil v Zavodu sv. Stanislava v Šentvidu 10. tabor Slovencev po svetu. O tem zadnjem se je v Sloveniji razmeroma malo pisalo ali poročalo, čeprav teme za veliko Slovencev (po svetu) najbrž niso bile marginalne. Kaj lahko v okviru tega kratkega pogovora poveste o tem srečanju, kaj pomeni desetletnica takšnih srečanj, pa tudi kaj pomenijo pogovori v parlamentu?

Vsakoletni tabori izseljenskega društva *Slovenija v svetu* (SVS) so navadno posvečeni vsakokratni v tistem trenutku najbolj žgoči tematiki. Pred leti, ko je bilo na tapeti vprašanje „Republika Slovenija mati ali mačeha izseljencem“, pa tudi leto dni kasneje, na 8. taboru SVS, kjer so pri okrogli mizi sodelujoči iz matice in zdomstva razpravljali o vprašanju narodne zavesti, sem tudi sam sodeloval.

Te okrogle mize so pomembne zato, da se izseljenci oz. ljudje, ki delujejo med našimi izseljenci v tujini, srečajo z zastopniki tistih vladnih krogov in institucij, ki se ukvarjajo z odnosi do rojakov izven matice. Pomembne pa so tudi zato, ker sodelujoči v svojih ekspozicijah pozneje tudi v diskusiji lahko izrazijo svoje misli, imajo tribuno, s katere imajo možnost povedati svoja stališča. To so pa tudi dnevi, ko se v domovini srečajo rojaki iz raznih evropskih in ameriških držav. O tem, koliko zamisli, opozorila, izražena na teh okroglih mizah, vplivajo na spremembo odnosov med matico in izseljenci, bi bilo težko kaj reči. Na Uradu RS za Slovence v zamejstvu in v svetu prepogosto menjajo ljudi na vodilnih mestih in tako nihče od njih, tudi če bi hotel, ne more imeti pregleda nad problematiko in torej tudi ne možnosti, da bi načrte izpeljal. Bojim se, da slovenska vlada trenutno nima ravno prehudega interesa, da bi se začela ukvarjati z rojaki po svetu. Pravijo, da vsak peti Slovenec živi v tujini, a tudi ko bi živel vsak deseti, ne vem, ali si lahko dvomilijonska država, in to sredi Evrope, kaj takega privošči.

Mislim, da so diskusije na simpozijih ali okroglih mizah, vsi predlogi pa tudi nakazane rešitve kvečjemu semena, ki bodo rodila šele v prihodnosti.

Ko je bil na srečanju v državnem zboru govor o pospešeni reorganizaciji dela institucij, ki se ukvarjajo s Slovenci po svetu, je bilo res slišati o pripravljanju zakona o Slovencih po svetu. Bojim se, da bo tudi tokrat ostalo vse bolj pri besedah. Vsekakor: ob trenutni politični konstelaciji si vsaj jaz ne bi delal iluzij ...

Glede na dejstvo, da ste dolgo živeli v tujini, dobro poznate čutenje rojakov, ki so si boudisi pod prisilo bodisi proustvojnou izbrali tujo državo za svoje bivališče. Ali obstaja razlika med občutjem tujine po osamosvojitvi Slovenije in pred njo?

Razlika brez dvoma obstaja. Še posebej med pripadniki politične emigracije. Vse do osamosvojitve, ki sicer ni prinesla povsem pravne države, demokratizacijo pa le, je bila matica vsaj do političnih emigrantov mačeha, kar recimo sovražna mačeha. Razne 'podaljšane roke udbe', vključno z uradno Izseljensko matico, so imele predvsem funkcijo emigracijo minirati. O tem smo si bili na jasnem, še preden smo imeli dokaze v rokah. Po osamosvojitvi je seveda začel pihati drugačen veter. Koliko je temu pripomoglo dozorevanje političnega čuta, koliko so stopili v ospredje resnični narodovi in državni interesi, koliko pa zgolj taktiziranje ljudi, ki so desetletja narodu prali možgane z 'zunanjim sovražnikom' in 'izdajalci' kdo bi vedel? Kot sem že večkrat dejal: do normalizacije medsebojnih odnosov bi prišlo hitreje (ko pa 'levi' tega interesa seveda nimajo ...), ko bi v matici ljudje ob volitvah postavili na vodstvo države ljudi, ki čutijo z narodom in z državo. Seveda, dokler celo demokrati in med temi celo izobraženci pristajajo na floskulo o politiki-vlačugi in govorijo, da so „vsi politiki, levi in desni, povsem enaki“, bo težko izvleči voz iz zavoženih kolesnic.

Odnosi med matico in zdomeci, vsaj temi, ki se čutijo politične emigrante oziroma njihove potomce, se zadnje čase boljšajo, vendar proces teče prepočasi: deloma, ker so vodstva raznih institucij v matici še vedno v domeni kontinuitete in gre pri spremembah največkrat bolj za lepotne operacije, deloma pa tudi zato, ker še vedno v ostajajoči emigraciji ne verjamejo raznim 'ponujenim rokam'. Kogar je kača pičila oziroma pikala skozi pol stoletja ...

Seveda se vprašanje lahko zastavi tudi z drugega konca: kakšen je odnos Slovenije do Slovencev na tujem v času njene samostojnosti? Kaj je, razen ideološke bariere, v tem odnosu novega, boljše, kakšno je to novo?

Česa bistveno novega ne vidim. Marsikaj se res premika, v pripravi je prej omenjeni zakon, pa vendar imaš občutek, da nekdo pomaga dami z avtobusa samo zato, ker vidi, da so ga ljudje s pločnika začeli opazovati ... Verjamem, da je v teh zadnjih letih tudi kakšen levi politik skušal - recimo - premakniti z mesta vprašanje pomoči vračajočim se v domovino. Toda rezultat? Pomislite samo, kako so sosedne države še posebej Italija ravnale ob težavah svojih rojakov zaradi ekonomske krize v Argentini in kako mi. Pa je v Italiji šlo za desettisoče in se ni nihče spraševal, ali so vračajoči se krščanski demokrati, fašisti ali komunisti. V primeru naše politične emigracije pa še posebej velja, da so dediči 'enoumja' žal zapravili

idealno priložnost, da bi z gesto solidarnosti vsaj deloma popravili zdomecem nekoč storjene krivice. Na srečo je prišlo do zasebne iniciative in so priskočile vsaj nekaterim rojakom na pomoč Rafaelova družba, Karitas, tednik Družina, razni zasebniki.

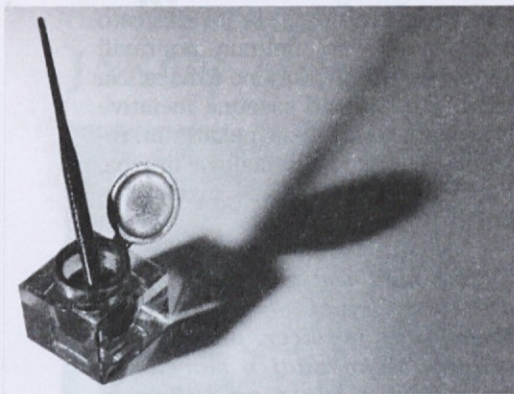
Ste med tistimi, ki ste se z družino vrnili v Slovenijo. Vprašanje je sicer obsežno, a vendar: kako zdaj s slovenskega vidika gledate na tujino in rojake v njej, pa tudi na Slovenijo, ki vas obdaja?

Del naroda bo pač tudi v prihodnje živel zunaj domovine. Iz njih ali drugih razlogov. Slovenija, matica, bo sicer vedno srce tega 'telessa', vendar bi bil čas, da se zavemo, da so emigrantske skupine po svetu okončine tega 'telessa'. Res je, da če je srce bolno, tudi še tako zdrave 'okončine' prej ali slej obnemorejo, toda tudi še tako krepko 'srce' ne more pripomoči telesu do normalnega delovanja, če je brez zdravih okončin. Lahko sicer 'bije' še naprej, vendar če je *in-validno* ...

Če pomislimo, s kakšnim navdušenjem so rojaki po svetu in to brez ozira na 'ideološke ovire' spremljali proces osamosvajanja, kako so se pri tujih vladah prizadevali za priznanje nove države in to po Evropi kakor po ZDA, Kanadi, Argentini, Avstraliji in kako je potem ta pozitivna energija v komaj nekaj letih uplahnila in kolikšen kapital, pa ne samo čustva, ampak tudi pripravljenost materialno priskočiti državi na pomoč, je bil mirno zavržen... Navdušenje se je poglelo ob odkrivanju, kako je stara nomenklatura 'sestopala z oblasti', kako je tekel proces in v čigavem interesu. Tudi če zdaj, danes, začnemo z res narodno politiko kaj vse se je samo v teh dvanajstih letih za vedno izgubilo! Na srečo se je vsaj pri civilnih združenjih mislim predvsem na Svetovni slovenski kongres, ki je zadnja leta že nekajkrat organiziral srečanja naših v tujini delujočih strokovnjakov z različnih področij začela stvar premikati.

Na dan osamosvojitve je bilo tudi v Buenos Airesu slovesno.

Žal je treba reči: rojaki v svetu in zadnje čase niti ne samo oni iz vrst politične emigracije se ob aferah v matici pa ob zakrivanju resnice o naši polpreteklosti, o dogodkih v času revolucije in po končani vojni, upravičeno sprašujejo, ali se tudi danes nekdo ne igra z usodo naroda. Kdo bi mogel vodilnim politikom videti v srce! In vendar: ali ni na dolgo roko in morda niti ne na tako dolgo tudi v njihovem interesu, da si odkrito pogledajo v oči, zazrejo pa se tudi na uro ...

Morda je vaš položaj nekoliko specifičen, saj ste pisatelj: kako vas sprejema tukajšnja kulturna srenja, kako živi v tej deželi umetnik z vašo izkušnjo? Ali kot tak ne potrebujete tujine bolj kot človek s kakšnim drugačnim poklicem?

Po vrnitvi v domovino nisem nalletel na kakšen hujši problem. V okolju mislim na kulturne ljudi, med katere sem stopil tega tudi nisem pričakoval. Mnogi so mi celo pomagali, in celo ljudje iz krogov, ki se z mojimi še v eksilu pa tudi po vrnitvi izraženimi odklonilnimi stališči do režima in do komunistične revolucije niso strinjali, mi niso delali težav. Ko bi bil politik, bi najbrž doživel drugačen sprejem in bi tudi jaz slišal od kakšnega 'ponosnega dediča komunistične demokracije' nasvet, „naj se stari gospodje vrnejo prek oceana in dajo mir.“

Tudi sicer se ne bi smel pritoževati. V teh devetih letih sem bil vabljen k sodelovanju pri raznih medijih, v matici so bile ponatisnjene skoraj vse moje v tujini tiska-

ne knjige, roman *Človek na obeh straneh stene* in kakšna mojih dram celo večkrat. Prav v teh dneh pripravlja Goriška Mohorjeva nov ponatis moje 'devinske zgodbe' *Trije muzikantje ali Povratek Lepe Vide*.

In kako čutite slovensko občinstvo kot pisatelj?

Objava kakšne novele ne doživi odmeva, pade v popolno praznino, na splošno pa se ne bi smel pritoževati. Res pa je, da doživijo kakšne preproste, a z ironijo pisane 'meditacije' recimo *Dvanajst stolpičev* več odziva kakor resna beletristika.

A da se vrnem k vprašanju, ali kot pisatelj v tej, kakor pravi Jančar, „tranzicijski bedi in podaljšani preteklosti, ki jo še zmeraj živimo“, ne potrebuje tujine bolj kot človek s kakšnim drugačnim poklicem. Seveda kdaj začutiš morečo meglo nad seboj, kdaj cele dneve, in ne samo za hip, ne vidiš smisla ničemur. Ne samo pisanju. In vendar ... Tudi ob absolutnem molku o mojem delu ne bi zato, da svobodneje zadiham, pomislil na tujino. Jože Javoršek je nekoč napisal, citiram po spominu, da je na železniški postaji vedno „z nostalgijo opazoval tirnice, ki peljejo iz Slovenije.“ Z nostalgijo nisem tega nikoli občutil. Ne leta 45, ko sem se umikal v eksil, in tega ne čutim danes.

Res pa se ob prebiranju naših pesnikov, pisateljev, pa tudi mislecev, kdaj zalotim ob vprašanju, kako neki bi se ta in ta razvijal, ko bi živel v tujini, toda pri tem se podajaš na področje čistih supozicij. Niti vprašanje, kaj bi bilo s kom od njih, ko bi se v preteklih desetletjih umaknil v 'notranjo emigracijo', nima smisla. Človek, umetnik še posebej, ni enoplastno bitje. Sploh se mi zdi vprašanje umetnikove svobode in vezanosti zamotano. Vsekakor se pa tudi še danes nismo izmuznili iz klešč 'tranzicije' avtocenzura še vedno vlada. Človeka narmreč ne težijo samo vertikalne diktature, ampak kdaj tudi horizontalne: javno mnenje, medijski pritisk, ki ustvarja in potem ohranja določeno klimo. So diktature, hujše od

vertikalnih, saj se pri teh ob direktnem udarcu lahko strezniš, zavzameš odklonilno stališče, medtem ko lahko horizontalna diktatura pritiska nate sčasoma skoraj neopazno, in se je zaveš, ko si na marsikaj, kar sicer ne bi storil že pristal. Pa tu ne gre samo za besedne umetnike. Pučnik je že vedel, zakaj se je tako pogosto ustavljal ob naši 'sociopatologiji' ...

Kako lahko ovrednotite Slovenijo glede na lastno ustvarjalnost, v času pač, ko v njej spet živite. Ima veliko kreativnih spodbud?

Mislím, da je pri nas kljub pritožbam umetnikov dovolj pogojev za kreativnost. In je to tudi razvidno: knjige, koncerti, razstave, nove oblike umetniškega izživljanja. Morda pa je res kdaj dana prednost kreacijam, ki bi bolj težko prebudile v nas nove podplasti doživljanjskih zmožnosti. In tako so razne ekshibicije včasih čisto navaden blef. Ko sem pred leti pisal stolpiče za Delo, ironiziral samozvane avantgarde, sem mislil, da z oznako 'karkolizma' prehudo dregam. Pa se bojim, da je danes še več ekperimentiranja, igračkanja z ničem. „L' empire de l' éphémère Cesarstvo enodnevništva“ (Gilles Lipovetsky) je zavládalo tudi pri nas in dvomim, da se motijo tisti, ki trdijo, da ga oblasti željni krogi načrtno podpirajo. Za to, da imaš v deželi socialni mir, danes ni več dovolj nuditi samo kruh in igre. Včasih je bilo rečeno: „Če hočeš ljudem mirno vladati, zaposli jih z zabavami.“ No, danes je zabavi priskočilo na pomoč pa še enodnevništvo. Tako je doseženo, da so ljudje nenehno sredi dražljajev, v gibanju, ne ukvarjajo pa se z ednim, s čimer bi se pravzaprav morali: z razmišljanjem, kaj in zakaj se kaj okoli njih in v njih dogaja.

Danes se veliko piše o multikulturalnosti in globalizaciji, da ne govorim o Evropski zvezi. O vsem tem 'doma' vemo razmeroma malo, nemalo ljudi se vsega le boji. Ali pa nam o vsem tem lahko marsikaj povedo ravno rojaki po svetu, ki so dej-

stvom vseh treh pojmov izpostavljani bolj kot mi?

Vsak dan prebiramo, kako naš vstop v Evropsko zvezo pomeni drzen nevaren korak, hkrati pa velik izziv. In je tako. Zdaj kaže samo upati, da bo ta korak v domovini pa tudi v rojaskih po svetu prebudil nove vizije in nove sile in ... da jih tokrat ne bomo zapravili.

Sam sem zmeren pesimist. Zaradi erozije zavesti naše narodne identitete, kakršne v naši zgodovini najbrž še ni bilo, pa tudi zaradi pomanjkanja narodnega ponosa in občutka državotvornosti. Tudi če bi se danes, za 'zdravljenje' odločili, bo do neke normale prišlo šele za leti. Takim anomalijam se ne da odpo- moči zgolj z deklaracijami in odred- bami. Kdo se razen častnih izjem ukvarja z vprašanjem, kdaj in kje se je ta apatija začela, odkod to splošno nezanimanje za karkoli, ko večina živi „izključno v območju za- dovoljevanja bioloških potreb“ (Brane Senegačnik). Apatija, ki ro- jeva 'vseenost', ubija vsako iniciati- vo. Ta 'vseenost' je lahko pri kom posledica življenjske utrujenosti, pri drugem dotolčenosti zaradi predol- go trajajočih krivic, pa tudi mate- rializma, a ima najgloblje korenine vendarle v nihilizmu. Apatija in nezanimanje. Tisto, o čemer je prav naš primorski rojak Milan Komar tolikokrat razmišljal, ko je pokazal, da „z nezanimanjem smrt potuje *in- cognito*.“

Globalizaciji ne moremo pobeg- niti, lahko pa se nanjo pripravimo. In isto velja za vstop v Evropo. Kot sem napisal v knjižici o Slomšku, v *Človeku za vse čase*: z vstopom v Evropsko zvezo smo naredili zgodovinski korak, vendar pa sedaj nikar ne izgubljam časa z razpravljan- jem, ali smo se sami vrgli v 'evrop- sko morje' ali pa smo bili pravza- prav prisiljeni vreči se vanj. Slomšek, izrazit človek zdrave pa- meti, bi brez dvoma svetoval, da se naj rajši čimprej naučimo plavati, da naj naučimo plavati tudi otroke, tako da bodo vedno zmožni obdrža- ti glavo nad vodo, usposobiti jih pa tudi, da si bodo znali — če bo 'mor- je' kdaj prenevarno razburkano pra- vočasno pripraviti 'rešilni pas'...

Ob branju zbornikov Drage sem videl, da ste bili eden prvih, ki je na openski tribuni spregovoril o asimilaciji. Ali ni globalizacija pravzaprav samo prvi korak v asimilacijo, v iz- gubo lastne identitete?

O problemu asimilacije sem začel razmišljati, ker smo o asimi- laciji vedno govorili samo v zvezi z rojaki v zamejstvu in izseljenstvu. Toda neke vrste asimilacija je že dolgo na pohodu tudi v osrčju Slo- venije. Gre tako rekoč za opraviče- vanje odpadništva. Najhuje je, da lahko naš zgodovinar napiše, da že skoraj vsak dan naleti na ljudi, ob katerih „se velja vprašati o resnič- ni naravi njihovega sodobnega re- negatstva“ (Stane Granda). In ne govori samo o ljudeh iz množice! Ob moji vrnitvi v domovino je bilo to odkritje sploh eno šokantnih. Izjave kakšnega vodilnih politikov, da „narodnost ni več vrednota, vre- dnota je država“, misel drugega, da „starih vrednot ni več, novih še nismo izumili“ genialno, kaj! so samo že vnaprej ustvarjale potuho, dajale razvoju opravičilo. Univerza- lizem. Internacionala. In paleta ilus- tracij je bila nadvse široka: od kakšne pravzaprav skoraj grotesk- ne, ko sem recimo leta 1993! sre- di Ljubljane lahko zaslišal zapite, a krepke glasove, o Sloveniji, ki „sov- jetska bodeš ti“, pa do odkritja, kako tudi med tolikimi misleci še vedno izstopajo simpatije do odre- šilnega 'splošnega bitja'...

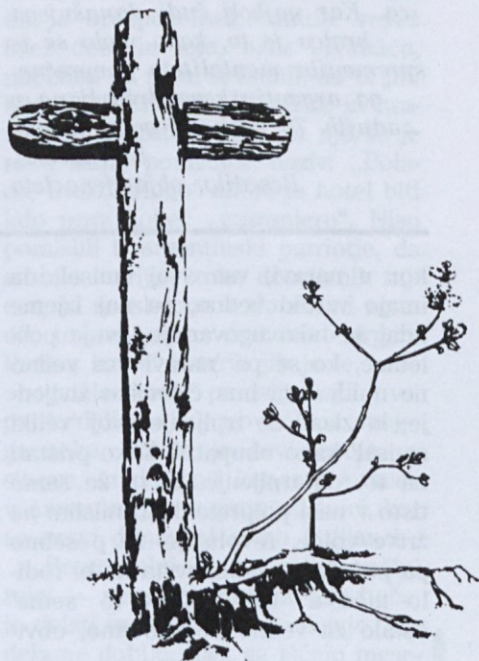
Morda bi bilo že samo iz moje 'študije' o asimilaciji, ki ni nastajala ob branju tujih razprav, ampak ob dolgoletnem vsakdanjem stiku s slo- venskim življenjem v svetu, razvidno, kje tiči nevarnost ob vstopu v konglomerat, ki ga pomeni združena Evropa. Še vedno srečate ljudi, ki mislijo, da bi se z unificiranjem gla- sov morda celo z ekstirpacijo gla- silk dalo priti do močnejšega pevs- kega zbora. Medtem pa 'Bruselj', kakor vemo, ne samo, da pričakuje, ampak skoraj zahteva od soude- leženek neko tudi nacionalno jasno fiziognomijo...

Ob bolj redkih opozarjajočih gla- sovih pogosteje je slišati naivna pričakovanja ob vstopu v „večjo in

s tem avtomatsko varnejšo družbe- no formacijo“ mi ne ostaja drugega kakor upanje, zavest, realna zavest, utemeljena v naši zgodovini, da se Slovenci prebudimo, ko nas 'razme- re' udarijo. Prebudimo in potem navadno še posebej v res kritičnih situacijah tudi pravilno reagiramo. Tako da... se ne bi bal šokov, ki jih bomo gotovo doživeli. Po drugi str- ni pa se morda premalo zavedamo, da bomo odslej v svetu bolj prepoz- navni in čeprav to še daleč ni naj- bolj bistveno za eksistenco naroda ali države da bo ta občutek pri marsikom prebudil večjo samoza- vest. Prvič v naši zgodovini bomo aktivni del Evrope, odslej nujno bolj odgovorni, in tako, ne dvomim, po- litično bolj dozoreli. Res pa bi bilo nujno, da bi se naposled že vprašali, kakšen smisel ima pravzaprav ra- zpravljati o pozitivnih ali negativnih posledicah globalizacije, če se je tudi pri nas *Einkindersystem* že skoraj na splošno prelevil v *Kein- kindersystem*...

V tej zvezi ne bi rekel, da ste 'zmerni' ampak bolj pravi pesimist ...

Realist. Realist, poln upanja. Če mi je v času, ko začenja sonce zame- počasi zahajati, vedno bolj razvid- no, kako ima v življenju, tako ka-

BREZPOSELNI

FRANC DALIBOR

Eden najbolj zvestih sodelavcev in plodnih piscev v Duhovno življenje (DŽ) v času urednikovanja Jožeta Kastelica in Janeza Hladnika je bil Franc Krašovec, ki se je podpisoval s psevdonimom Franc Dalibor. Med leti 1933 in 1939 je poleg drugih napisal tudi 25 člankov o življenju v Argentini, pod skupnim naslovom Argentinski filmi. Nekatere izmed teh bomo objavili v prihodnjih številkah.

Franc Krašovec je prišel v Argentino leta 1913 v starosti 26 let. Bil je absolvent visoke trgoške šole v Kölnu v Nemčiji. Predno je pričel pisati v DŽ, je v 20 letih prepotoval vso Argentino kot trgovski potnik, predstavnik nemških podjetij. Iz člankov je razvidno, da je občeval predvsem z emigranti slovanskega porekla (Čehi, Poljaki, Rusi, Hrvati in seveda Slovenci) ter emigranti iz nemško govorečih dežel. Njegovo pisanje je zanimivo danes morda bolj kot v njegovem času. Prikazuje značilnosti tedanjega argentinskega prebivalstva in dogodkov, gledanih z očmi v Evropi vzgojenega Slovenca. Kar najbolj čudi današnjega bralca je to, kako malo se je spremenila mentaliteta povprečnega argentinskega državljana v zadnjih 70 letih, njegove navade in razvade.

Besedilo, objavljeno leta

1934, ima samo nujno potrebne popravke. Namerno smo hoteli ohraniti značilnosti izražanja avtorja in arhaičnost jezika. (opomba uredništva)

Letos, na pepelnično sredo, na dan, ki nas najglasneje spominja človeške revščine, malovrednosti in minljivosti, sem obiskal buenosajreške brezposelne, najbednejše med bednimi.

„Buenosajreške brezposelne?“ bi se po pravici začudil vsak pameten človek. Argentina je vendar velika za dvanajst Jugoslavij, pa ima samo dvanajst milijonov prebivalcev, čeprav je ugotovil pokojni Franc Lacina, po rodu Čeh in bivši ravnatelj argentinskega državnega statističnega urada, v svoji znameniti knjigi „La República Argentina como destino de la inmigración europea — República Argentina kot cilj evropskih izseljencev“, da bi mogla preživljati ta ogromna dežela dvesto petdeset milijonov prebivalcev! To vendar ve vsak otrok, da stotisoči kvadratnih kilometrov deviške, še nedotaknjene, neobdelane, pa rodovitne argentinske zemlje kliče po delavnih rokah! Argentina nima poti, nima cest, nima železnic, nima pristanišč, kako bo imelo torej brezposelne! Za samo buenosajreško mesto so prava sramota že samo stotine 'cest', ki so v resnici povsem neizdelana in v deževju docela nerabna, neprehodna in neprevozna

poljska pota, kako bo imelo to mesto brezposelne! To velemesto, kjer se nezaslišano bogastvo takorekoč ponuja in kriči, da bi moralo biti na razpolago za tisoče neodložljivih in nujnih javnih del! Argentina, ki je pravi Eldorado, Obljubljena dežela, hrepenenje izseljencev vsega sveta, posebno odkar so se zaprla vrata severoameriških Združenih držav, v tem mestu in v tej deželi ne more biti brezposelnosti!

In vendar jo imamo! Smejal bi se človeški omejenosti in nerodnosti!

Federalna vlada je naštel lani po vsej državi okrog 250.000 brezposelnih! Dva odstotka vsega prebivalstva. In jaz pravim, da je toliko brezposelnih samo v mestu Buenos Aires!

Dasi imamo v Argentini razmeroma najmanj brezposelnih, manj kakor v katerikoli drugi veliki državi, je vendar tragično prvič, da jih sploh imamo, in drugič, da se zanje pravzaprav nihče ne zmeni in so prepuščeni takorekoč sami sebi.

Da bo naš pregled lažji, bom razdelil brezposelne zlasti v dve kategoriji, v dve vrsti: v vrsto onih, ki so si postavili borna bivališča ob reki Río de la Plata, kjer stalno žive, in v vrsto brezposelnih 'linyeras', kakor jim pravijo v buenosajreškem narečju 'lunfardo' in ki se selijo iz kraja v kraj. 'Linyeras' so veleinteresanten tip argentinskega družbenega življenja in jim bom pozneje posvetil posebno poglavje. Naj omenim za enkrat, da

kor v naravi, vse svoj smisel, da imajo vzroki vedno, pa naj izjeme kdaj še tako ugovarjajo, svoje posledice, ko se pa 'naravi' res vedno ne mudi... da ima človeško življenje, in zlasti še trpljenje svoj 'veliki smisel' kako obupati!? Kako pristati na to, da trpljenje, in to že samo tisto v naši polpreteklosti mislim na žrtve vojne, revolucije, še posebno pa povojnega holokavsta ne bi rodilo ničesar! Da bi prav to 'seme' ostalo za vedno nerodovito, obvi-

selo neke v brezračnem, praznem niču!?

Šel bi celo korak naprej. Če je res, „da nikoli ni bilo velikega naroda, dokler ta ni prišel do spoznanja, da ni kraja na svetu, kamor bi mogel po pomoč“, in če žal drži tudi odkritje (glej ga, pesnika, in to romantika, Byrona!), „da je tisoč let komaj dovolj za ustanovitev države, da pa se lahko ta v eni sami uri zruši v prah“, pa le ne gre pozabiti tudi na ugotovitev Ortege y Gasse-

ta, prav tako osnovano na zgodovinski realnosti: „Noben narod ne more izumreti, razen če se sam ne odloči za kolektiven samomor.“ In tudi države ne more biti konec kar tako...

Da bi pa zgodovinarji nekoč prav nas Slovence mogli postaviti kot ilustracijo narodne avtoeliminacije, o tem da se izrazim z litoto nekoliko dvomim...

Jože Horvat
Novi glas, 4. sept. 2003

jih je mnogo med njimi sprtih s pravico. Dobršen odstotek jih noče delati. Nedavno sem spoznal Slovence, ki se je nad eno leto družil z 'linžersko armado' ter mi je pravil mnogo zanimivih spominov. 'Linžero' ne potuje skoro nikdar sam, marveč v gručah po dva do tri, pa tudi po deset do dvajset. Človeku ni dobro samemu biti. Taka gruča se vse lažje prerine skozi življenje, posebno zato, ker se jih ljudje bolj boje, če so v skupini, kakor pa če bi hodili posamezno, sami zase. Najraje se vozijo s tovornimi vlaki, skrivaj, pa tudi javno na strehi in tako brezplačno skoro neprestano potujejo po vsej ogromni deželi. Ko se vlak ustavi, zlezejo s strehe ter kampirajo v bližini kolodvora ali proge. Dvojici poverijo pažnjo na ogenj in kuho, drugi pa se s svojimi vrečami razpršijo po vasi ali mestu proseč kruha, mesa, yerbe, soli, itd. Prenočišče si izvolijo pod milim nebom, ob deževju iščejo zatočišča po mostovžih železniških skladišč, ki ostanejo več ali manj suhi...

Najprej bom torej govoril o stalno naseljenih brezposelnih in ne o 'linžerih'.

+ + +

Brezposelne, ki kampirajo ob veletoku Rio de la Plata, naziva buenosajreško prebivalstvo 'colibrí-yos' (najbrž 'poligrillos' — op. ur.). Sam Bog ve od kod so vzeli ta naziv. „Estoy desocupado“ pomeni danes skoro ravno toliko, kakor: sem čevljar, krojač, kovač, mizar, natakár, pisar, itd. Biti brezposeln je danes poseben stan.

Število brezposelnih ob obrežju velereke je nestalno: od 2.000 do 4.000. Iz vseh vetrov sveta so se zbrali. Nemški pesnik Schiller bi rekel: „*Wer nennt die Völker und die Namen, die gastlich hier zusammen kamen — Kdo bi naštel vsa ljudstva, ki so se tu prijateljsko sešla?*“

Rojenih Argentinecve je le prav malo med njimi. Po veliki večini in skoro izključno so Evropejci, oni, ki so sanjali o objavljeni deželi Argentini, pa so doživeli tako razočaranje. Med njimi so Poljaki, Rusi, Čehi, Nemci, Italijani, Francozi, Finci, itd.

„VILLA DESOCUPACION“ v grandji

Samo treh narodnosti nisem zasledil med njimi: Angležev, Japoncev in Židov. Ti tako držijo skupaj, da ne pustijo propasti nobenega rojaka, ki je le količkaj pošten in delavljén.

Zastavico nosijo med brezposelnimi naši bratje Poljaki. Kakor da niso dovolj trpeli pod rusko knuto ter pod prusko 'pikelhaubo'! Ali pa hočejo potrditi zadnji stih poljske himne: „*Jeszcze Polska nie zginęła.*“

Pa tudi Slovenci in Hrvatje smo častno zastopani med brezposelniki. V njihovem kampamentu so mi na pepelnično sredo celó ponudili skromno kosilce, juho in košček govedine.

Prvotno, pred dobrimi tremi leti, so se bili nastanili brezposelni v novem pristanišču 'Puerto nuevo'. Pa jih je policija izrinila na sever na obale velereke ob mestnem predelu Palermo, kjer se ulica Canning spaja z obrežjem Rio de la Plate.

Molče in brez protesta so povežali svoje culice, podrli svoje večinoma pločevinaste kolibice ter se preselili kamor jih je peljala policija. Njihova prvotna bivališča so bila iz estetskega gledišča sramota za bogato argentinsko metropolo, saj so bila na ogled vsem transatlantskim parnikom v novem pristanišču. Sramoto pa je treba skrivati.

Značilno je popolno brezženstvo. Oblasti namreč ne puščajo ne žená ne otrok v ta kampament, boječ se

čisto pravilno, da bi prišlo sicer prav lahko do pretefov in ubojev.

+ + +

Buenosajreški ultranacionalistični časopisi so sprva dali besedi 'desocupado' kaj ponižujoč pomen. Kot da bi bili brezposelni vseskozi delomrzneži, potepuhi, tatovi, berači, itd. Naši bogataši niso pomislili, da niso ti brezposelneži brez dela samo zaradi svetovne krize, temveč tudi zato, ker se bogataši nočejo zadovoljiti z nekoliko manjšim zaslužkom. Nekaj let ni nobenemu prišlo na um, da je brezposelnež edinole revež brez dela in jela, brez bivališča, nobeden pa se ni spomnil, da bi jim bilo treba porazdeliti obleke in hrane vsaj enkrat na dan, za nje se je rabil samo ponižujoč naziv: „Polaco, Ruso, gringo“ ali če je hotel biti kdo prav nobel: „extranjero“. Niso pomislili ti argentinski patriotje, da so bile marljive roke doseljenih tujcev, ki so skupno z domačini zgradili to veličastno domovino argentinsko, izmed katerih jih je le malo obogatelo mnogo pa osiromašilo, vsi pa so dali novi domovini sok svoje-ga soka, kri svoje krvi, svoje — sinove, in da smo koncem koncev v Argentini pravzaprav vsi tujci, ker so pravi domačini samo Indijanci.

Brezposelni — po veliki večini tujci — niso delomrzneži ker hočejo delati in samo zato ne delajo, ker dela ne dobijo, dasi ga iščejo mese-

BERNI, „Desocupados“, 1934

ce in mesece. Da najdete med par tisoči brezposelnih tudi nekaj nečastnih izjem, kdo bi ugovarjal? Saj se v šolskem razredu, ki komaj šteje 30-40 učencev vedno najde kakšen izrazit lenuh. Ali v čast buenosajreškimi brezposelnim na Canningu in v Puerto nuevo bodi povedano, da so lenuhi in pohajkovalci med njimi le izjeme.

Pravili so mi, da je pred kratkim prišel v Buenos Aires neki Hrvat iz Chaca, ki je tam predelavec, 'capataz' pri čiščenju železniških prog. Hotel je rekrutirati med brezposelnimi 50 delavcev ter jim ponujal po \$2.80 na dan, vsoto, od katere naj bi se odštela hrana. Ni jih dobil. Ako se odšteje hrana in tobak, kaj pa delavcu še ostane za njegovo težko delo?

Okrog 10 kvader zavzema kament med ulico Canning in reko Río de la Plata. Tam se je formirala 'Villa Desocupación — Mesto brezposelnih', mesto, kateremu so brezposelni sami dali upanja polno ime: 'Villa Esperanza — Mesto upanja'. Blagor jim, ki res niso izgubili vsaj upanja v boljšo bodočnost!

S prečudnimi občutki sem vstopil v to novo mesto. Kolibe sestavljene iz najrazličnejšega materiala, znešenega z vseh vetrov: iz pločevine, iz posod za petrolej, iz starih preluknjanih desk, iz vreč, iz cunj, iz slame, iz starih preprog, iz drevesnih vej...

Kolibice so majhne: navadno po 2-3 metre dolge, 2 m široke in ravno

toliko visoke, tako de se s težavo zleknejo v njej po dva ali trije brezposelni. Glavna ulica je široka štiri metre. Vse kolibe so označene s številčkami. Nekatere imajo celo majhne pločevinaste dimnike, da jim odvajajo dim in strupene pline. Mesto je popolno in ima celo svoje lastne trgovnice, almatene, tobakarne, brivnice. Žerbo, sladkor, kruh, sol, slanino, kavo moreš kupiti v tem mestu. Samo alkoholnih pijač jim oblasti niso dovolile, ko so

velikodušno zamežiknile in oprostile te 'brezposelne' trgovine znatnih davščin, ki jih sicer plačuje vsak trgovec. Nad brivnico sem čital: „Brijemo in strižemo za 20 cts.“ Ni napačno, ako pomislimo, da moramo plačevati drugi zemljani 70-80 cts. Samo „Aquí se cortan melenas“ nisem čital, ker je mesto brezposelnih podobno meniški republiki na grški Sveti gori Athos, kamor nimajo pristopa ne žene in ne otroci.

Šetajoč se po glavni ulici sem zagledal dve stavbi podobni dvem čednim vilam. To je zdravstvena postaja, ki jo je zgradila vlada za brezposelne in kjer brezplačno zdravijo vsakega brezposelnega.

Vse kolibe so z apnom pobeljene; čistoča v njih je vse hvale vredna, tako da se revežem nikakor ne more očitati, da živijo kakor svinje v hlevu. Ravno nasprotno, pri večini sem opazil veliko ljubezen do čistoče. Skoro vsi se dnevno umivajo, vsi si perejo in likajo svoje skromno perilo in vsi se brijejo po dvakrat in trikrat na teden. Ako ni zrcala, je dober namesto njega pločevinast pokrov kake škatlje.

Pri mojem obisku je štelo mesto brezposelnih nekaj nad dva tisoč ljudi, ki so bili vrženi iz služb, iz posredovalnic za delo, iz stanovanj, iz bolnišnic in zavetišč, in so stanovali, navadno po dva ali trije v eni kolibi.

Ko je naselje napredovalo, je interveniral policijski komisariat št. 23a ter vzel prebivalce pod svojo zaščito. Vsak prebivalec mora biti

danes javljen na policiji. Kakor so mi zatrjevali policijski organi, so med temi brezposelnimi zločini skoro neznani. Raje stradajo, kot da bi hodili krast; kot tujci so se spoštljivo uklonili postavam zemlje, ki jih je sprejela, ponižno in potrpežljivo čakajo dneva, ko bo izginila brezposelnost...

Svoje mesto so si sami zgradili. Sami so tlakovali ulice; sami skrbijo za čistočo. Oblasti pa so določile, da naj živijo v skupinah po narodnosti. Tako imamo poljsko skupino, ki je največja, rusko, češkoslovaško, nemško, špansko, jugoslovansko, itd.

Da je med njimi tudi več izobražencev, je najboljši dokaz ta, da so nekaj mesecev izdajali celo svoj lasten tednik, ki pa je po nekaj mesecih zamrl, ker je hotela pisati v njem vsaka narodnost v svojem lastnem jeziku, iz česar bi bil nastal pravi babilonski stolp! Celo svojo knjižnico — kakih 400 snopičev — v raznih jezikih imajo, ki jo upravlja njihov sodrug, neki poljski profesor, ki govori jezike skoro vseh narodnosti, kar jih je v 'mestu'.

Brezposelni niso delomrzneži. Pomislite samo, koliko truda stane samo gradnja kolibice, če je človek brez sredstev. Kolibe, v katerih stanujejo, so si morali postaviti brezposelni namreč sami, kakor so vedeli in znali, samo velikost jim je bila točno določena, in z materialom, ki so ga dobili kjer in kakor so vedeli in znali.

Res je, da mnogi živijo v neke vrste zadrugi ter pomagajo drug drugemu. Posebno pri brezposelnih slovanskih narodnosti sem ta čut vzajemnosti kaj nazorno opazoval. Ali vzlic temu je treba iznajdljivo iskati načinov, kako bi preživel in sicer pošteno preživel, kajti kakor so mi zatrjevali policijski organi, je zločinstvo med buenosajreškimi brezposelnimi prav zelo redko. Buenosajreški brezposelnež na splošno ni velemesten postopač, ki se zlekne na katerikoli ulici k počitku, ki ne mara delati, pač pa izmakne če kje kaj more, in ga tudi noža, polena ali kaj podobnega ni sram, če mu more dobro služiti; naš brezposelnež je delaželjan in pošten, brezposeln je le po nesreči in brez svoje krivde.

(se nadaljuje)

LETO BREZ SONCA

MARKO KREMŽAR (3)

Odhod (nadaljevanje)

V nekaj urah, kar je trajala moja odsotnost, se je v veliki sobi, namenjeni telefonistom in kurirjem, vse spremenilo. Po tleh in po stolihi so ležali vse vprek nahrbtniki, plašči, puške, krušnjaki, kape... Kratkobesedni poročnik me je vprašal, kje sem hodil toliko časa in mi naročil, naj grem po suho hrano, ki so jo delili nekje spodaj, nato naj sedem k centrali, kjer je moje mesto. Ura je bila res že blizu petih, ko sem moral prevzeti službo. Sedel sem pri centrali in gledal okrog sebe. Telefonskih klicev je bilo že malo. Umik je bil v zraku.

Skrbelo me je, kaj bosta storili mamica in tetka. Zavrtel sem domačo telefonsko številko. Oglasila se je mama. Povedal sem, da čakamo na povelje za odhod in da je verjetno kmalu ne bom mogel več poklicati. Predno sem jo mogel vprašati, kaj namerava, mi je povedala, da se s teto Mili že odpravljata na pot. Odšli bosta s skupino sosedov, med katerimi je tudi moščanski kaplan gospod Strancar, pa sosed Zupan s hčerko in tudi Kocmurjevi, ki niso živeli daleč. Slišati je bila mirna in odločena. Poslovala sva se v prepričanju, da se, ko pridemo do zaveznikov, kmalu spet najdemo.

Za nekaj časa me je pri telefonu nadomestil Zmago, da sem lahko v miru stlačil v nahrbtnik svoje stvari. Ni jih bilo veliko. Najprej sem spravil v stranski žep milo, zobno kremo, ščetko, brisačo in brivske potreščine, ki jih nisem rabil, nato zložil odejo in jo poravnal na dnu nahrbtnika, nanjo sem položil rezervno srajco in ostalo perilo, na vrh sem poveznil aluminjasto menažko, železno žlico pa sem vtaknil v drugi žep med nogavice, robce in cunjjo ter ostale pripomočke za čiščenje čevljev.

Ko je bilo že vse lepo porazdeljeno, sem potisnil pod srajco še dva zvezka. Bila sta precej zajetna in na rumenih poltrdih platnicah enega je bilo zapisano „Dnevnik“, na drugih pa „Črtice“. V oba sem pričel pisati kmalu po pričetku sovražne okupacije. Bilo je v času, ko je Marjan odhajal na Gorenjsko in je France kmalu nato izginil v hribe, v ilegalo Slovenske zaveze, ki so ji rekli „štajerski bataljon“. Ko sta brata odhajala od doma, da bi vsak na svoj način služila narodu, sta gledala glavnega sovražnika, od katerega je grozila nevarnost vsem Slovencem, v nemških nacistih in italijanskih fašistih. Komaj nekaj mesecev kasneje so partizani, ki so jih obvladali komunisti, s svojo krutostjo in s podpihovanjem sovraštva prisilili tako enega kakor drugega na nepredvideno pot. Za narodno in

krščansko zavedne rojake v ljubljanski pokrajini so postali domači revolucionarji večja nevarnost kot zsovraženi tujci.

V Dnevnik sem zapisoval bolj kot svoja doživetja, ki jih ni bilo veliko, vse kar sem slišal o delu in načrtih svojih bratov. Šele septembra 1944, ko sem tudi sam odšel k domobrancem, sem od časa do časa zapisal v zvezek lastne izkušnje. Drugi zvezek pa sem skrival pred radovednimi očmi tovarišev še bolj kot Dnevnik. Vanj sem pisal svoje literarne poizkuse. Predno sem si v ta namen omislil zvezek, sem za tako pisanje uporabljal papir, ki sem ga trgjal iz zvezkov. Imel je prednost, da si ga potem, ko si stvar bodisi v prozi bodisi v verzih napisal, lahko skril med šolskimi papirji in jo po nekaj dneh, ko si jo ponovno kritično prebral, na drobne koščke strgal in poskrbel, da je bila vsaka beseda zase nečitljiva, predno si jo vrgel v koš za smeti.

Zdaj sta zvezka, varno skrita v nahrbtniku, pomenila civilno premoženje, ki naj bi me spremljalo na umiku, ki se je hitro bližal. Menda sem bil nekako proti koncu svojega dežurstva, ko je prišlo povelje za odhod. Omenjeni poročnik nam je naročil, naj pobereмо svoje stvari in krenemo proti Kranju, kjer se bo „štabna četa“, kot so nam zdaj rekli, spet zbrala, da dobi nova navodila. Ne spomnim se, kdo naj bi bil komandir te štabne čete. Poročnik, kolikor se spomnim, ni kazal poveljniških ambicij.

Ker so se tisto popoldne potikali okrog štaba menda vsi kurirji, ki so bili navadno službeno odsotni, nas je bilo ob odhodu polna soba. Sedel sem pri telefonski centrali in gledal, kako so fantje naenkrat oživali. Vsak je iskal svoj nahrbtnik in vse ostalo, pa se pričel počasi pomikati proti vratom. Tudi prijatelj Zmago je bil že pripravljen za odhod. Moral sem pohiteti. Pogledal sem, da so bile vse žice pri centrali na svojem mestu, izključil linije, kot se to spodobi, prislonil stol k mizici, pa segel po napol praznem nahrbtniku. Ko

Begunci na poti proti Koroški. Levo Marjan Kocmur, fotograf, na vozu zadaj med drugimi avtorjeva mama Slavica Kremžar.

sem si ga oprtal, sem si zanj zatlačil vojaški plašč, da mi je mahal na obeh koncih ob nogah, povprek čez ramo sem si nadel rumeni krušnjak, poln suhe hrane, ki smo jo dobili za na pot, čez to pa še karabinko in bil sem nared. Ko sem se ozrl po sobi, sem opazil, da so vsi ostal že odšli. Poravnal sem še stol pri kurirski mizi in se tudi sam odpravil na dvorišče.

Dvorišče je bilo polno domobrancev, ki so si nadevali nahrbtnike in sedali na kolesa. Ko sem stopil skozi vrata in se pričel ozirati za svojim kolesom, sem se skoraj zaletel v poročnika. „Ali si razbil centralo?“ me je vprašal. Začuden sem ga pogledal in odkimal. „Pojdi in uniči jo!“ mi je naročil in se obrnil k nekemu, ki je silil vanj, Bog ve s kakšnimi vprašanji. Vrnil sem se. Soba je bila prazna in priznati sem si moral, da kar lepo urejena. V kotu je stala telefonska centrala, ki naj bi jo uničil. Škoda se mi je je zdelo, a nekaj sem moral narediti. Neodločen sem stal pri vratih, ko sem opazil na kurirski mizi tik ob sebi telefon. V hipu mi je bilo jasno, kako in kaj. S puško sem porinil črni aparat z mize na tla. Zaropotalo je in verjetno se je telefon razbil ali pa tudi ne. Mislim sem si, da je s tem dejanjem mojega uničevanja dovolj in se spet odpravil na dvorišče. Če bi me poročnik vprašal, ali sem izpolnil njegovo naročilo, sem si dopovedal, da lahko mirne duše rečem, da je telefon uničen.

Vendar na dvorišču, s katerega so odhajali že zadnji soborci, poročnika ni bilo več, mojega kolesa pa tudi ne. Na mestu, kjer je bilo še nekaj minut prej prislonjeno Marjanovo, zdaj moje kolo, je ležal polomljen zarjavel in ves vegast bicikel. Nekdo mi je kolo ukradel. Ni mi preostalo drugega kot sestri na zapuščeno, cvileče vozilo in se pognati za vrsto domobrancev, ki so zapuščali Ljubljano. Pod mano je cvililo in škripalo, a poganjal sem staro kolo s tako silo, da sem pričel prehitevati ostale. Kmalu sem zagledal pred seboj svoje rdeče kolo. Na njem je sedel mlad fantiček v domobranski uniformi in mirno poganjal proti severu. Zapodil sem se za njim, ga dohitel in mu zaklical z najbolj odločnim glasom, kar sem mogel: „Dol s kolesa!“ Ko je že lezel brez besede na tla, sem mu pojasnil, da je kolo moje in mu dal v zameno kračo, ki sicer ni bila moja, a bi utegnila biti fantova. Kamen se mi je odvalil od srca, ko sem sedal na svoje kolo in od samega veselja, da sem ga našel, nisem niti pomislil, da zapuščam rodno mesto. Malo se mi je smilil fant, ki bo moral kolesariti do Kranja na taki pokveki, a ker mu nisem mogel pomagati, sem se pričel raje ozirati okrog sebe.

+ + +

Le nekaj ur prej, ko sem se vračal od doma na komando, je bila Ljubljana kakor izumrla. Z gradu so bobneli topovi. Vozil ni bilo videti in tudi pešcev je bilo silno malo. Kljub lepemu vremenu in še ne pozni pomladanski uri so se ljudje držali doma. Vedeli so, da je vojne konec, da je odhod Nemcev le še vprašanje ur. Nihče ni maral tvegati nepotrebnega srečanja z vsemi mogočimi vojaki, ki so se zadnje dni pomikali skozi mesto.

Proti večeru je postajalo vse močnejše grmenje domobrskih topov z gradu in na cestah sem videl skupine ljudi, ki so se pomikale proti Celovski cesti. Civilisti z vozički in s kolesi so se priključevali procesiji beguncev z dežele in tedaj še redkim domobraskim oddelkom, ki so se umikali po tej poti. Naša „štabna četa“, ki ni zaslužila tega imena, se je v dolgi, razpotegnjeni kolesarski vrsti pričela spajati z reko ljudi, ki so šli v smeri proti Kranju zaveznikom naproti.

Bilo je okrog sedmih zvečer, ko sem kolesaril mimo zadnjih ljubljanskih hiš. Hitel sem dohiteti prijatelja Zmaga in kurirje, ki so morali biti nekje pred mano. Ujel sem ga, ko se je že mračilo. Mislim je, da sem na cesti pred njim, ker ni opazil, da sem se prej z dvorišča vrnil v poslopje. Vesela, da sva spet skupaj, sva kolesarila v mrak.

Imel sem čas in sem v mislih preletel, kar sem opazil, ko sem vozil skozi Ljubljano. Čeprav me je takrat skrb za kolo tako osvojila, da mi ni bilo dosti mar, kaj se dogaja okrog mene, sem videl obraze meščanov, ki so molče gledali skozi okna na nas, ki smo odhajali. Nekateri niso mogli skriti zadovoljstva, drugi so bili videti zaskrbljeni. Tu in tam je kdo od domobrancev pomahal in zaklical, da se kmalu vrnemo, a vtis, ki mi je ostal, je bil, da se dva svetova vrtita istočasno, a vsak v drugo smer, in da je vsak od njiju tako zaverovan vase, da drugega komaj opazi.

Procesija ljudi, civilistov, ki so se pomikali po gorinjski cesti proti Kranju, je bila sicer nepretrgana, a med posameznimi pešci in vozovi je bilo še prostora in kolona, ki se je držala desne strani, se ni ustavljala. Kolesarji smo po sredi ceste zlahka prehitevali, po naši levi pa je od časa do časa privozil in nas prehitel kak s plahto pokrit vojaški tovornjak. Osebnih avtomobilov nisem videl ali pa se jih ne spomnim. Tudi iz nasprotne smeri ni privozil nihče. Kurirji, ki so bili bolj vajeni koles od mene, so naju z Zmagom kmalu pustili zadaj. Pa tudi prijatelj si je brž omislil boljši način vožnje. Ko je pripeljal mimo naju tovornjak, malo počasneje kot drugi, se je prijel zanj in brez napora odbrzel po cesti. Zamahnil mi je, naj storim enako, a sem se bal, da bi me kamion potegnil pod kolesa, zato mu nisem sledil.

Od vseh štabnih kolesarjev sem se znašel ob begunski vrsti za nekaj časa sam. Kasneje sem dohitel enega od kurirjev, Marka S., ki je malo upehan zabavljaj, da ni nikjer štabnih avtomobilov in da so mu drugi ušli naprej. Vztrajno sva poganjala kolesi po asfaltirani cesti. Nisem imel pojma, koliko manjka do Kranja, a ker so se vsi pomikali v isto smer, me ni skrbelo, da bi se izgubil. Ko se je stemnilo, sem prižgal dinamo in skupaj s spremljevalcem mirno vozil ob temnih obrisih konj, voz in ljudi na desni.

+ + +

Cesta je zavila, zavozil sem na most in se znašel ob prvih hišah mesta Kranja. Opazil sem, da se kolona na polji desni ne premika. Kmalu je bila cesta tako zapolnjena, da sem komaj rinil med ljudmi. Stopil sem s kolesa. Pred mano je stal na levi strani ceste skoraj tik ob neki hiši tovornjak in mi zapiral pot. Slišal sem,

da spada k štabu. Res sem opazil nekaj znanih obrazov. Legel sem na ozek pas trave ob nekem vrtnem zidu, naslonil glavo na nahrbtnik, ob sebi skrbno položil puško, se pokril s plaščem in zaspal.

Drugo jutro me je zbudilo sonce. Ljudje okrog mene, domobranci in civilisti so si prav tako kot jaz meli oči, se pretegovali in se skušali ogreti. Domobrancev, ki nismo spadali k nobeni urejeni skupini, nas je bilo malo. Pristopil sem h kmečkim vozovom in se pogovarjal z ljudmi. Na nekem vozu čisto blizu sem zagledal Zmaga, ki se je ravno zbuval in se pretegoval. Boljše prenočišče si je našel kot jaz. Razveselila sva se drug drugega. Za nama je bila prva begunska noč.

Pozajtrkoval sem. Tiste dni sem tako kot večina živel od kruha, sira in salame. Mesno konzervo, ki smo jo tudi dobili, sem hranil za kasneje. Nič toplega ni bilo mogoče najti. Zvedel sem, da se je medtem ob vozovih in tovornjakih, ki so stali ob cesti in mimo nas, ki smo spali, počasi pomikala kolona pešcev vso noč.

Kolesarji smo se pričeli pogovarjati, da bi se med gnečo vendarle pričeli riniti naprej, kjer je verjetno naš štab. Kamion, ki naj bi spadal k štabni četi, je še stal ob cesti in čakal na prosto pot. Oprtali smo se in pričeli pobirati kolesa, ki so ležala po tleh ali pa bila prislonjena, kjer se je dalo. Od nekod je bilo slišati radio. Nekdo med civilisti je imel na vozu aparat in ga na nek način, ne vem kako, priključil. Poslušali smo radio Ljubljana.

Mesto, ki smo ga zapustili, je slavilo „osvoboditev“. Partizanske pesmi, koračnice, kričanje množice in veseli vzkliki so žalostno odmevali po cesti, polni beguncev. Ljudje so stali in poslušali brez besed. Vojne je bilo konec, mi pa smo se odpravljali v neznano. Jasno je bilo, da umika v Kranju ne bo konec in da bomo morali vsaj do Tržiča, če ne celo čez Ljubelj na Koroško. Nikjer ni bilo videti domobranskih oddelkov, bataljoni so baje krili umik, poveljstvo je bilo verjetno kje pred nami, gneča na cesti pa vedno večja. Opazil sem, da si številni civilisti brez prtljage utirajo med nami pot v nasprotno smer. Nekdo mi je povedal, da so to ljudje, ki se vračajo iz nemških koncentracijskih

taborišč ali s prisilnega dela. Brez besed smo se srečavali, oni domov, mi od doma. Kolikor se je dalo, smo jim naredili prostor, da so lahko hiteli mimo nas, najprej po dva ali trije, kmalu pa cela vrsta po večini mladih ljudi.

S prijateljem sva se naslanjala na kolesi in čakala, da odidejo mimo nas rojaki, ki so hiteli proti Ljubljani, ko me dregne Zmago. Nedaleč od naju se je v vrsti povratnikov ustavilo dekle in gledalo procesijo beguncev, obrnjenih proti meji. Bila je Zmagova sorodnica M. Pred časom so jo poslali na prisilno delo v Avstrijo in zdaj se je vračala domov. Stopila sva k njej. Veselo smo se pozdravili, saj se že dolgo nismo videli. Takoj naju je pričela nagovarjati, naj se vrneva. „Kaj pa rineta od doma, saj se vama ni ničesar bati?“ nama je očitala. Povedala sva, da se umikamo pred partizani in da gremo do Angležev, ki ne morejo biti daleč. Prepričevala naju je, naj se z njo vrneva domov, da nama ona zagotavlja varnost, saj sva med vojno pomagala njenim tovarišem v OF, da so se rešili italijanske blokade.

To je bilo sicer res, a Zmago ni verjel, da bi imelo dekle dovolj besede pri novih oblastnikih, da bi komurkoli lahko kaj zagotovilo. Povedala sva ji, da greva tja, kamor gredo vsi. Vprašala naju je, če česa potrebujeva. Povedala sva, da nama manjka kruha. Na najino presenečenje je rekla, da ga imajo oni veliko. Res je odšla k skupinici, ki je čakala nanjo, in se kmalu vrnila s hlebcom domačega kruha. Zdelo se mi je, da je malo huda name, ker ne prepričujem prijatelja, naj se vrne, pa smo se vendarle lepo poslovili. Bila je mnenja, da se kmalu spet vidimo, ker nas bodo Angleži vse vrnili, potem pa bomo spet lepo skupaj, saj je vendar konec vojne. Pomahali smo si in že je odhitela za tovariši.

Tudi mi smo se pričeli pomikati skozi Kranj. Ker je bila cesta polna beguncev in ni bilo nevarnosti, da bi nam tovornjak kam ušel, sem spravlil nanj nahrbtnik in plašč, kar so pred mano storili menda že drugi fantje iz naše skupine.

Naredili smo komaj nekaj sto metrov, ko se je kolona spet ustavila. Že nekaj časa smo poslušali pod cesto eksplozije. Približal sem se robu ceste in videl, kako letijo v zrak deli nekdanje tekstilne tovarne „Jugočeška“. Nemci so jo pred umikom razstreljevali. Nekdo je pritekel z novico, da v bližini plenijo nemško skladišče hrane. Veliko ljudi se je usulo s ceste v nakazano smer. Ko so se tudi nekateri domobranci iz naše skupine že vračali s polnimi rokami jestvin, sva se odločila tudi midva z Zmagom. Res sva našla v že precej izpraznjenem skladišču še nekaj za naju. Iztaknil sem posodo z medom, tubo mehkega sira in veliko mesno konzervo. Z Zmagom, ki je dobil dve mlečni konzervi, sva sklenila, da si bova zalogo hrane delila in si uredila skupno gospodinjstvo.

Med tem sva obujala spomine, kako naju je pred leti, v času italijanske okupacije, M. prišla prosit za

Duhovno življenje je objavilo

AVGUST

PRED 70 LETI (1934)

S številko 59 pričanja tednik izhajati samostojno, z novim imenom : **Duhovno življenje**. Predstavi se kot splošno kulturna slovenska izseljenska družinska revija. Njen ustanovitelj in glavni urednik je Josip Kastelic. Revija je razdeljena na več delov. Več kot polovico strani obsega splošni del, ostalo pa trije oddelki in vsak ima svojega urednika: urednik **službenega vestnika Slovenske katoliške misije za Južno Ameriko** je vsakokratni odgovorni izseljenski duhovnik; urednica **ženskega vestnika** je Marija Vodopivec iz Rosaria, urednica oddelka z naslovom **Nas**

mladi rod pa učiteljica Krista Hafner z Jesenic v Sloveniji. Uredništvo DŽ je na ulici Ávalos 250, uprava pa na ulici Rio Bamba 562, Buenos Aires. Tiska Talleres Gráficos A. J. Weiss, Rio Bamba 562. Glavni urednik predvideva, da bo revija imela letno nad 1800 strani.

V splošnem delu tednika objavljajo članke znani teologi in drugi znanstveniki iz Slovenije: Aleš Ušeničnik, Josip Mal, Josip Ujčič. S. Marija Avrelija opisuje življenje Ane Pavlin, matere ene prvih slovenskih družin, ki so se naselile leta 1880 v provinci Formosa. Srečko Ferfolja še naprej opisuje zgodovino in gospodarske možnosti province Chaco, Franc Kraševc-Dalibor pa nadaljuje **Argentinske filme: Pogovor z Japoncem in Argentinske podgane**.

Eno od poglavij službenega

vestnika je **Cerkvena kronika** iz katere zveemo za krste, poroke in smrti med slovensko katoliško emigracijo v Buenos Airesu in okolici.

V Buenos Airesu se končujejo priprave na 32. mednarodni eharistični kongres. V mestu je organiziranih 30 pripravljanih odborov raznih narodnosti, med njimi tudi slovenski. Na zadnji seji tega odbora so sklenili nabaviti štiri zastave: slovensko, jugoslovansko, papeško in argentinsko. Bratovščina živega rožnega venca je prevzela skrb za nabirko sredstev. Odbor je tudi dobil na razpolago radio-uro skupno s Hrvati. Poleg slovenskih govorov in španskega govora o Slovencih bo zlasti prišlo do veljave slovensko petje, zato odbor vabi pevce, da se javijo dirigentu Cirilu Jakšetu.

pomoč. Velikokrat smo pri Rupretovih debatirali s tem dekletom, ki je bila vsa vneta za OF in bila tudi prepričana o naprednosti slovenskih komunistov, ki niso taki kot oni v Španiji, ki so pobijali duhovnike. Naši ljudje so dovolj civilizirani, da do takih zlorab pri nas ne bo prišlo, je razlagala. Bila je starejša od naju, politično „zgrajena“, pa naju vseeno ni mogla prepričati, da bi bili vsi rojaki, ki so jih „ofarji“ takrat že pobijali po mestu in po deželi, res izdajalci.

Nekega dne, med italijansko okupacijo, me je poklicala po telefonu, če lahko pridem k Zmagu, ker mora z nama nekaj nujno govoriti. Hitro sem odšel k prijatelju, ki je živel nedaleč od nas. Kmalu je prišla tudi ona. Povedala je, da je nekaj njenih prijateljev v veliki nevarnosti. Skrili so se pred Italijani, da jih ne bi poslali v internacijo, zdaj pa so italijanski vojaki obkolili del mesta, kjer so ti ljudje skriti in če jih najdejo, jih gotovo zapro ali celo ustrelijo. Kaj takega v tistih časih ni bila redkost in s prijateljem sva ji izrazila razumevanje, pa tudi, da ji midva, ki sva bila takrat še nižješolca, pri tem ne moreva pomagati. Pa je imelo dekle že pripravljen načrt.

Spomnila naju je, da Italijani vsakemu, ki je že šel skozi blokado in ga niso odgnali v internacijo, pritisnejo na osebno izkaznico majčken žig z italijanskim grbom. Če bi midva poznala koga, ki bi znal ponarediti

tak žig, bi ona poskrbela, da bi prišel v prave roke in pomagal omenjenim tovarišem, da bi se rešili. Res sva ga poznala. Eden Leskovčevih fantov, bližnjih sosedov, Lado, je bil graver in tako kot midva član ilegalne Slovenske legije. Nisva bila tako naivna, da ne bi vedela, da išče M. pomoč za svoje ljudi iz OF, a če so bili v nevarnosti pred Italijani, jim je bilo treba pomagati.

Lada, ki je bil starejši od naju, sva našla doma. Razložila sva mu, kako in kaj, pokazala odtis na legitimaciji, ki jo je v ta namen M. prinesla s seboj, mu zatrdila, da gre za dobro stvar in po kratkem strokovnem ogledu je rekel, naj se čez kako uro vrneva po žig. Delo je bilo s pomočjo kosa mehke radirke in fantove spretne roke res mojstrsko opravljeno. Rešilni žig sva izročila dekletu, ki ga je vsa vesela odnesla na drugi konec mesta. Kasneje je povedala, da so se vsi prizadeti srečno rešili. Potem je vedno bolj poredko zahajala med nas in kmalu se je stik popolnoma prekinil. Srečanje na cesti pod Kranjem je bilo prijetno presenečenje, a v meni so njene besede, da nas bodo Angleži vrnil, nekaj časa le pustile malo tesnobe. A kje so bili še Angleži. Pred nami so bile druge, bolj konkretne skrbi.

Sonce je bilo že visoko, ko smo se pričeli ponovno pomikati proti severu. Zavili smo proti Tržiču.

dalje prihodnjič

Zadnjo nedeljo v avgustu ni bilo slovenske maše, pač pa evharistična slovesnost skupno s Hrvati v cerkvi sv. Roka, na Alsina in Defensa. Pel je slovenski cerkveni zbor. Naslednje dni je bilo v cerkvi sv. Neže na Paternalu tridnevno češčenje sv. Rešnjega Telesa.

PRED 60 LETI (1944)

EVHARISTIČNI KONGRES SE BLIŽA

Od 8. do 15. oktobra bo to leto v Buenos Airesu evharistični kongres. Slovenski dušni pastir Janez Hladnik pripravlja rojake na ta dogodek: „Ne gre toliko za to, da se napravi nekaj zunanjega šundra, temveč zato, da bi se spomnili ljudje na veliko potrebo svoje duše, katera je lačna in potrebna božjega kruha, le da nima grla, da bi ga zahtevala tako, kakor zahteva telo jed in pijačo, katero potrebuje.“ Kličo nas Gospod Jezus in vabi k božji mizi, da tamkaj sprejmemo Jezusa resnično pričujočega kot prijatelja in da mu ljubezen z zvestobo tudi izkažemo. Nimaš časa niti za mašo v nedeljo. Noče se ti, da bi stopil k spovedi. Sveto obhajilo si že davnaj zadnjič sprejel. Samo za telo živiš, dušo pa v nemar pušiš. Nikar tako! Še je čas, da se zaveš resničnosti našega namena na zemlji. Potrudi se in spet se približaj spovednici in božji mizi. Spet uredi nedeljski dan tako, da bo tudi za molitev, za mašo, za dušo kaj prostora in kaj časa.“

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Na svojem potovanju po provinci Catamarca Janez Hladnik obiše franciški samostan in tamkajšnjim patrom razlaga svoj pogled na komunizem, Rusijo in na položaj v Jugoslaviji: „Danes se svetu ni treba bati ruske zmage, če bodo Rusi prinesli v svet boljši socialni red, ki bo kapital postavil v službo skupnosti in odpravil neupravičene razlike med otroci bogatinov in siromakov. Zato se tudi mi, katoliški Slovani, ne bojimo ruske zmage, temveč si jo želimo in od nje nekaj boljšega pričakujemo. Nekaj druge-

ga je, kar nas skrbi. V vsaki deželi je mnogo brezvestnih kričačev, katerim ni mar ne očeta ne matere, ne brata ne sestre, ne Boga ne lastne duše, ne življenja in ne krvi. Tisti brezvestni elementi bodo iskali ugodno priliko, da postanejo gospodarji položaja in tedaj, če jim bo to uspelo, bodo pod krinko komunizma klali in požigali vse tisto, kar sovražijo. In da taki ljudje vedno sovražijo tisto, kar je na potu njihovi pohoti, pohlepu in častilakomnosti; da so jim na potu pošteni ljudje, urejeno življenje, božja postava in vera ter duhovniki, to je samo po sebi umevno. Pripomnil je eden od patrov, de ne razume, kaj je to, kar se v Jugoslaviji godi, kjer sta si v nasprotju Mihajlovič in Tito. Pa je kmalu doumel, da je prav Jugoslavija bolešno bojišče, kjer so dvignili zastavo patriotizma ljudje, ki zasledujejo svoje načrte in ne tistih, katere zahteva bodočnost domovine. Brezobzirno pobijajo sedaj duhovnike in druge veljavne može in javne delavce, kateri so jim na potu, izrabljajo sedanji položaj, ko je gospod v deželi tujec, kateremu je pač ljubše to, da se narod med seboj kolje in tako njemu ne dela toliko težav.“

Hladnik se udeleži tudi tamkajšne provincialne razstave. Na vseh slikah vidi indijanske obraze in vpraša uradnika, ki mu razkazuje razstavo, če so prebivalci province večinoma Indijanci. Uradnik mu pojasni, da že zdavnaj ne več in da umetnik, ki je opremil razstavo z njihovimi podobami pač ni pomislil na to. Hladnik razmišlja: „Umetnikom se rado zgodi, tako v sliki, kakor pesmi, da pozabijo na realnost življenja in se potem s celim svetom kregajo, če jih kdo opozori, da je resničnost drugačna kot njihove fantazije. Skrivajo se za svoje umetniške privilegije, s katerimi potem skušajo opravičiti moralne pogoške svojih umetnin, na to pa še svoje lastne osebne resnične zablode.“

PISMO MISIJONARJA PERNIŠKA

Ludvik Pernišek je leta 1923 prišel v Argentino, leta 1930 je bil posvečen v duhovnika v salezijan-

skem redu in deloval kot misijonar med Indijanci v provincah Neuquén in Rio Negro. Kot dušni pastir je obiskoval tudi Slovence, ki so živeli v tistih krajih. Iz mesta Junin de los Andes je pisal Janezu Hladniku med drugim tole: „Od meseca kimovca dalje, ko sem začel moje misijonsko potovanje, pa do konca malega travna sem v resnici mnogo prepotoval in nešteto krat sem bil truden, da so me bolele vse kosti. Imel sem dni polne dela. En tak dan je prišlo 74 krstov in 3 poroke. Velikokrat mi je prišlo 40 ali 50 krstov dnevno. Pa ne samo to izmuči človeka, ampak tudi potovanje, ki nekateri dan je dolgo, po slabih potih, po strminah in nad prepadi. Človek mora prav oprezno gledati na vse strani, da se ne zvrne avto; ali če grem na konju, da me ne vrže v kakšen prepad ali brodeč reke me ne pusti v vodi. V zadnjih sedmih mesecih sem imel 942 krstov in 12 porok in sem prepotoval 4377 km z avtom, 230 km na konju in 40 km po jezeru. Sedaj sem pa doma in v teh zimskih dneh vpisujem vse krste in poroke ter bom potem vse vpisal v kazalo. Torej je veliko dela in tudi mrzlo je sedaj tukaj.“

PRED 50 LETI (1954)

7: Duhovne vaje za izobražence je vodil dr. Filip Žakelj. Udeležilo se jih je 26 moških in fantov.

8: SFZ je proslavila srebrni jubilej škofa dr. Gregorija Rožmana na slovenski Pristavi s pesmijo in deklamacijami. Slavnostni govornik je bil zgodovinar Marjan Marolt.

8: Dekleta, organizirana v SDO so imela svoj **sestanek** „na običajnem kraju“. Predaval je dr. Ivan Ahčin.

14: Ob drugi obletnici I. slovenskega katoliškega shoda v Argentini je **Slovenski katoliški organizacijski svet (SKOS) sklical na posvet zastopnike 39 organizmov**, ki jih ima slovenska katoliška skupnost v Argentini. Vodil je zborovanje predsednik SKOSa Lovro Jan. Dalj časa so razpravljali o pro-

blemu Slovenske hiše, ki je trenutno najvažnejša skupna zadeva.

14: *Mladinski dom* je priredil **Marijanski dan**. Po maši je bila v klubskih prostorih akademija v čast Mariji in posvetitev *Mladinskega doma* brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

15: **Vsakoletno romanje Družabne pravde** je bilo v faro *Marije vedne pomoči*, ki jo upravlja župnik France Glavač. Ta je daroval romarsko mašo, katere se je udeležilo nad sto slovenskih rojakov. Med mašo je pel zbor *Soča* iz San Fernanda, sestavljen v večini iz primorskih rojakov. Zatem je bil romarski shod. Govoril je Rudolf Smersu **o cerkveni avtoriteti v socialnih vprašanjih**, Mavrič Jože st. pa o temi **Marija in delo**. Slovesnost se je končala s posvetitvijo *Družabne pravde* brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

22: **Posvetitev Slovencev v Velikem Buenos Airesu brezmadežnemu Srcu Marijinemu** je bila na romanju v Lourdes. Tokrat je bilo to romanje prvič v mesecu avgustu. Udeležencev so našeli 1800. Reviji *Duhovno življenje* in *Oznanilo* sta slovenskim rojakom že dalj časa razlagali pomen posvetitve in pridobivali njih srca za to bogoljubno dejanje.

22: Slovenski dušni pastir Boris Koman je v **Miramaru** blagoslovil podobo brezjanske Marije Pomagaj, ki je z odobrenjem pristojnih cerkvenih oblasti dobila svoj prostor v tamkajšnji župni cerkvi sv. Andreja. Miramarskim rojakom so se pridružili tudi iz okrajev Mar del Plata, Chapadmalal in Mar del Sur. Pred Marijino podobo so se tudi posvetili njenemu brezmadežnemu Srcu.

25: Že tretje leto zapovrstjo je bil **študijski dan slovenskih duhovnikov**. Udeležilo se ga je 42 duhovnikov v *Casa de Ejercicios Hermanos del Divino Salvador*. Dr. Filip Žakelj je podal meditacijo **o Mariji, prečisti Devici**. Referata sta bila dva. Dr. Ignacij Lenček je govoril o problemu **Naši izobraženci**, Jože Jurak pa o temi: **Naš mladinski problem**. Korefe-

rat k prvemu je imel jezuit Ivan Caserman, k drugemu pa salezijanec Janko Mernik. Udeleženci so vneto posegali v debato in nato sprejeli primerne sklepe. Hvaležno so se spomnili 25-letnice škofovskega jubileja dr. Gregorija Rožmana, kateremu so z zborovanjem poslali pozdravno pismo. Ob koncu so se slovenski duhovniki posvetili Marijinemu brezmadežnemu Srcu.

29: *Slovenski oder v Argentini (SOVA)* je uprizoril v Ciudadeli **dramo Jože Vombergarja: Vrnitev**.

MOJA PARCELA

SLAVKO SREBRNIČ
(ps. Štefan Tonkli)

*Dvajsetkrat deset,
to je zdaj moj svet,
moj dom in domovina.*

*Tu bo kmalu stala
hiša bela, mala —
okras: neba sinjina.*

*Vendar poženo
in se razcvetó
tudi nageljnov vršiči.*

*Oranža in limon
duši dasta ton:
nade živi priči.*

*V sobi vrsta knjig,
ure vztrajni tik,
Svetogorska Mati.*

*Moj naslov:
Pasaje Slovenov
na predmestni trati.*

*Za prijateljski poset
nudim to, kar novi svet:
južne sadeže, kruh, mate.*

*Dvajsetkrat deset,
ti si zdaj moj svet,
že se vživljam vate.*

NOVICE IZ
KATOLIŠKEGA
SVETA

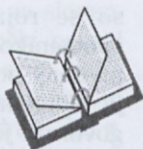

Nismo fundamentalisti, če se oklepamo Kristusa

V zadnjem času se je po svetu okrepila krivična kritika, da namreč prepričanje kristjanov, po katerem je le krščanska vera skladna z resnico, nujno vodi v nasilje in nestrpnost. Na nedeljo Kristusa kralja 2003 je regensburški škof Müller odločno zavrnil tovrstna podtikanja. „Božjih ciljev ne moremo podpirati z nasiljem in kršenjem človekovih pravic“, je jasno povedal in poudaril: „Če se kristjani na tej podlagi (fundamentu) oklepamo Boga, to ni nikakršen fundamentalizem, ki zaničuje ljudi, ampak je naše oklepanje krščanskega Boga in njegove univerzalne ljubezni osnova za odprtost tudi do ljudi drugih veroizpovedi. „Jezus nastopa kot kralj resnice, ki nam pa ni zaupana zato, da bi se je polastili in jo vsiljevali drugim.“ Ta resnica ni nič drugega kakor Božja obljuba odrešenja vsem ljudem. V nasprotju z vojaškim in duhovnim imperializmom pričuje Kristus za resnico s svojo ponižnostjo, s svojo smrtjo na križu in s svojo nemočjo. Poleg tega pa krščanstvo predpostavlja, da se ljudje svobodno odločajo za Kristusa. „Kristjani nočemo ljudi pregovoriti z propagando ali jih obvladati z nasiljem, ampak jih želimo s svojim pričevanjem povabiti, da razmislijo o Jezusu, o tem, ki je oznanjal Božje kraljestvo.“ (Kath.net, 24.11.2003)-Glasnik

Samo Bog omogoča človeku pravo moralnost

Tako je poudaril sv. oče članom Svetopisemske komisije v Rimu. Na zasedanju te komisije pa je kardinal Ratzinger pripomnil, da je morala, ki je ločena od krščanskega razodetja, nepopolna. To je tako imenovana 'laiciistična morala'. Ratzinger je pojasnil: „Človeški razum je sposoben spoznati veljavne moralne norme ter jih formulirati. A je preslaboten, omejen in nesposoben, da bi prepoznal njihov pravi vir, njihov pravi pomen, kajti to je razum grešnega človeka.“ (Kath.net, 21.4.2004)-Glasnik

iz naše kronike

METKA MIZERIT

44. OBLETNICA SLOVENSKEGA DOMA V SAN MARTINU se je vršila v nedeljo, 23. maja, pod geslom: „Spet druží nas venčani maj.“ Slavje se je začelo s sv. mašo, ki jo je daroval delegat dr. Jure Rode. Pri pridigi se je, med drugim, zahvalil vsem, ki delajo v domu. Pri sv. maši je pel Slovenski pevski zbor iz San Martina pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic.

Vsi navzoči so bili povabljeni na skupen zajtrk. Kulturni program je vodil cont. Jože Rupnik. Navzoči so zapeli argentinsko in slovensko himno. Sledil je pozdrav predsednika doma inž. Toneta Kastelica. Pozdravil je tudi predsednik Zedinjene Slovenije Lojze Rezelj. Slavnostni govor je imel inž. Tone Podržaj. Vera Breznikar Podržaj je pripravila kulturni program, ki je bil posvečen Božji Materi Mariji Pomagaj. Pevski zbor, pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic, je zapel sledeče pesmi: Spet kliče nas venčani maj, Krasni majnik že razliva, O svetli, sončni sij, Dajte srebrni don, Dan že zapira oči, Marija z Brezji.

Otroci šole škofa Rožmana so recitali Šmarnični oltar in Prelepe cvetke trgamo ter zapeli pesem Varuh. Mladi so ob spremljavi kitar, zapeli pesem Marija, ti Mati Božja.

Monika Filipič in njena hčerka pa sta poklonili Mariji pesem Vzor naših mater. Lucijana Dimnik in Martin Jerman sta recitala pesem dr. Tineta Debeljaka Lujanski romar. Vsi navzoči so prejeli podobo Marije Pomagaj. Molitev Janeza Pavla II. *Prošnja za Evropo* je prebral dr. Viktor Leber. Sceno si je zamislil Toni Pavlič, za zvok je bil odgovoren Janez Filipič. Sodelovala je tudi Magda Zupanc Petkovšek.

Gospe ZSMŽ pod vodstvom predsednice Marjete Smersu Boltežar so pripravile okusno kosilo, ki so ga postregli gostom.

V soboto, 22. maja, je bil v **SLOMŠKOVEM DOMU „SUPER PLES V JESENI“**. Slovenski instrumentalni ansambel je ob tej priložnosti praznoval 30. obletnico svoje-ga delovanja. Sestavljajo ga: Maruška Batagelj Klemenčič, Martin Dobovšek, Janez Žnidar, Franci Žnidar, Rok Fink, Jože Rožanec in Frido Klemenčič. Večer so pripravili skupaj z odborom Slomškovega doma in odsekoma SDO — SFZ. S svojim nastopom so razveselili poslušalce in plesalce.

V soboto, 5. junija, je **MEŠANI PEVSKI ZBOR SAN JUSTO** priredil koncert vaških in mestnih pesmi

pod geslom: V srcu sladke melodi-je. Zbor uspešno vodi prof. Andrejka Selan Vombergar. V prvem delu programa so zapeli sledeče pesmi: *Planinska* — Anton Foester; *Slovenska dežela* — Benjamin Ipavec; *Na tujih tleh* — Anton Funtek; *Štirje fantje špilajo* — prir. Stanko Jericijo; *Dečle, to mi povej* — prir. Vasilij Mirk; *Dajte, dajte* — Aldo Kumar; *Ženka mi v gosti gre* — prir. Z. Prelovec; *Yesterday* — John Lenon / Paul Mc. Cartney (solist: Aleks Cestnik); *El último café* — prir. Emilio Dublanc.

Po kratkem odmoru je sledil drugi del: *Slepec* — prir. Andrej Hubad; *Por un viejo muerto* — Damián Sánchez; *Vipavska* — prir. Emil Adamič; *Zdravica* — prir. Pavčič Jos; *Póngale por las hileras* — prir. José Vallesi (solista: Gregor Modic — Andrej Grilj); *Barčica* — prir. Ubald Vrabec; *Buenos días su señoría* — prir. Enrique Iturriaga; *Marko skače* — prir. Samo Vremšek.

Občinstvo je pevovodkinjo in pevce, ki so jim pripravili tako lep večer, nagradilo z navdušenim ploskanjem. Lep scenski prostor je naredil Tone Oblak. Povezavo je napisal in podal Marcelo Brula. Za luči in zvok je poskrbel Marko Štrubelj.

V četrtek, 10. junija, je imela

V soboto, 5. junija, je MEŠANI PEVSKI ZBOR SAN JUSTO priredil koncert vaških in mestnih pesmi. Foto: Marko Vombergar

svoj **redni sestanek ZVEZA SLOVENSKIH MATER IN ŽENA**. Vodila ga je predsenica gospa Pavlina Dobovšek. Bil je posvečen pobitim domobrancem in drugim žrtvam revolucije. Goreča sveča, črn prt, *Črne bukve* ter prt iz Kočevskega roga so nas v duhu predstavili v tisti strašni junij 1945. Poslušale smo pričevanja, ki jih je napisal takrat mladoletni domobranec Janez Kokalj. Asistent Zveze dr. Jure Rode je zmolil spominske pogrebne molitve. Žalno uro smo zaključile s pesmijo: Oče, mati, bratje in sestre.

Pred potovanjem v Slovenijo so letošnji **petošolci RAST XXXIII priredili POSLOVILNI VEČER** pod vodstvom voditeljice prof. Mirjam Oblak. V soboto, 12. junija, so najprej imeli sv. mašo v cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši. Daroval jo je delegat dr. Jure Rode, ki je med pridigo dijakom povedal nekaj lepih nasvetov za njihovo potovanje. Petje pri maši so vodili petošolci. V dvorani škofa Rožmana so petošolci predstavili bogat program, ki so ga pripravili za nastope v Sloveniji. Najprej so zaplesali venček gorenjskih plesov in recitali nekaj poezij. Recitacije je pripravil prof. žive besede Lojze Rezelj, ki bo dijake tudi spremljal na potovanju. Nato so zaplesali ples različnih področij širne Argentine in sicer: escondido, carnavalito, malambo, chamamé in zambo. Oblečeni v značilne noše določenih pokrajin so ustvarjali pestre in barvite prizore. Recitator je podal odlomek iz pesnitve Martin Fierro (prevod dr. Tineta Debeljaka). Ob koncu so se dijaki in starši zahvalili profesorjem folklornih plesov. Pozdravila je tudi ravnateljica tečaja prof. Neda Vesel Dolenc; zahvalila se je Zedinjeni Sloveniji, ki vsako leto prosi za projekt potovanja in društvu Slovenija v svetu, ki potovanje organizira. Petošolcem je želela srečno pot in vesel povratek.

RAST XXXIII je odpotovala v Slovenijo v torek, 29. junija.

PROCESIJA SV. REŠNJEGA TELESA je bila kakor vsako leto, v Don Boscovem zavodu v Ramos

Mejiji v nedeljo, 13. junija. V prostornem parku so bili pripravljene okrašeni oltarji. Lep sončen dan nas je obsijal, ko smo se v procesiji pomikali od oltarja do oltarja, ki so jih pripravili: prvega rojaki iz Našega doma v San Justo, drugega rojaki s Pristave, tretjega iz San Martina in Carapachaya, četrtega pa iz Ramos Mejije. Evangelije so peli: g. Toni Bidovec, pater dr. Alojzij Kukovica, delegat dr. Jure Rode in g. Franci Cukjati. Po procesiji je bila sv. maša, ki jo je daroval delegat dr. Jure Rode za žive in rajne slovenske duhovnike. Med sv. mašo je bilo ljudsko petje pod vodstvom priložnostne pevske skupine. Med sv. mašo je spovedovalo več slovenskih duhovnikov. Slavja se je udeležilo lepo število rojakov, saj smo s procesijo počastili Jezusa v Najsvejšem Zakramentu.

Isti dan, 13. junija, so bile **VO-LITVE POSLANCEV V EVROPSKI PARLAMENT**. V Buenos Airesu smo volili na veleposlaništvu Republike Slovenije. Po naših krajevnih domovih pa so predstavniki overovljali volilnice tistim rojakom, ki so se odločili za volitve po pošti.

DOMOBRA NSKE PROSLAVE PO OKRAJ I H.

V *Slovenskem domu v San Martinu* so imeli domobransko proslavo v nedeljo, 13. junija. Sv. mašo za vse žrtve vojne in revolucije je daroval delegat dr. Jure Rode. Sledila je proslava v domu, kjer so predstavili prikaz: „Begunci in njihova pričevanja.“

V nedeljo, 20. junija, je bila domobranska proslava v *Slovenskem domu v Carapachayu*. Po sv. maši, katero je daroval delegat dr. Jure Rode, so se rojaki pietetno spomnili naših padlih domobrancev in vseh žrtev vojne in revolucije.

Tudi v *Slovenski vasi* so pripravili domobransko proslavo v nedeljo, 20. junija, po sv. maši. Vršila se je v Hladnikovem domu ob navzočnosti številnih rojakov.

V nedeljo, 27. junija, je bila domobranska proslava v *Našem domu v San Justu*. Po sv. maši, katero je daroval g. Toni Bidovec,

so se rojaki zbrali v domu pred spomenikom Franceta Balantiča in preden položili šopek rož. Sledila je akademija v dvorani. Slavnostni govornik je bil Jože Tomažević. Pri proslavi so sodelovali otroci Balantičeve šole, recitatorji in Mešani pevski zbor San Justo.

Isto nedeljo je bila spominska proslava tudi *na Pristavi*. Sv. mašo je daroval pater dr. Alojzij Kukovica. Slavnostni govornik je bil prof. Tine Vivod. Z lepo udeležbo so se rojaki spomnili padlih domobrancev.

Tudi v *Slomškovem domu* smo imeli domobransko proslavo v nedeljo, 27. junija. Sv. mašo je daroval g. Franci Cukjati. Uvod v proslavo je podala prof. Neda Vesel Dolenc. Recitatorji Mateja Hribar Šmalc, Nežka Štefe, Tomaž Vombegar in Sandi Žužek so z izbranim besedilom pesnikov počastili padle žrtve. S svečkami v rokah smo se pomaknili na dvorišče, kjer je pred spominsko ploščo g. Cukjati opravil molitve za rajne, nato pa smo zapeli pesem Oče, mati, bratje in sestre.

V okviru SKA je dr. Katica Cukjati predstavila pesniško zbirko **ERIKE POGLAJEN: DEVET POMLADI — NUEVE PRIMAVERAS**. Pesnica, slovenskega rodu, piše v kastiljščini; pesmi je prevedel v slovenščino Branko Rebozov. Predstavitev se je vršila v soboto, 19. junija, v mali dvorani Slovenske hiše.

V **SLOVENSKEM DOMU V SAN MARTINU** so v nedeljo, 27. junija, imeli **PREDAVANJE** z naslovom: Origen del idioma esloveno, su pureza y perfección y su relación con otras antiguas lenguas. Predaval je José Pablo Bizaj, potomec Slovencev prvega vselitvenega vala.

PRAZNIK SLOVENSKE DRŽAVNOSTI V SLOVENSKI HIŠI. Naša krovna organizacija Zedinjena Slovenija nam vsako leto pripravi slavje slovenskega praznika državnosti. V soboto, 26. junija, smo praznovali tudi vstop Slovenije v Evropsko zvezo. Slovesnost se je pričela z zahvalno sv. mašo, ki jo je daro-

val delegat dr. Jure Rode za slovensko domovino. Pel je moški pevski zbor pod vodstvom gospe Anke Savelli Gaser. Pred spomenikom naših padlih sta predsednik ZS g. Lojze Rezelj, podpredsednica prof. Neda Vesel Dolenc, v spremstvu veleposlanika mag. Bojana Grobovska, položila razkošen slovenski šopek. Program smo nadaljevali v slavnostno okrašeni Dvorani škofa dr. Gregorija Rožmana. Pred vstopom so gospe ZSMŽ pripele vsem gostom slovenske zastavice. Najprej je pozdravil predsednik ZS g. Lojze Rezelj, nato pa je govoril veleposlanik RS mag. Bojan Grobovšek. Nastopil je moški pevski zbor pod vodstvom gospe Anke Savelli Gaser in nam zapel šest narodnih pesmi ter dal večeru slovenski sijaj. Slavnostni govor je imel prof. Martin Sušnik. Mladi govornik je razvil svoje misli ob naslovu: V jedru je človek. Napovedovalec Tone Mizerit je prebral pozdrave predsednika SDS

Janeza Janše in predsednika NSi dr. Andreja Bajuka. Letos je ZS podelila odličja arh. Marijanu Eiletzu, g. Din-ku Bertonciju in g. Ivanu Žnidarju.

Sledila je prijateljska večerja, ki jo je letos pripravila Slovenska Pristava. Lepo sceno si je zamislil in pripravil Andrej Golob s sodelavci. Za luči in zvok je poskrbel Damijan Ahlin s sodelavci.

V dvorani so razstavljali sledeči umetniki: Ivan Bukovec, Andrejka Dolinar Hrovat, Ljudmila Drobnič Rebozov, Cecilija Grbec, Marjan Grum, Helena Klemenc, Tone Kržišnik, Jože Lenarčič, Andrej Makek, Tilka Močnik, Adriana Omahna, Delija Savnik Truden, Karla Skvarča, Veronika Sparhakek, Ciril Vider, Lučka Voršič Bidone, Vladimir Voršič, Branko Zavrtanik in Irena Žužek. Koordinacija razstave Andrejka Dolinar Hrovat.

GLEDALIŠKA SKUPINA SLOMŠKOVEGA DOMA je v sobo-

to, 3. julija, postavila na oder igro **ŽENITEV**, ki jo je napisal Nikolaj Vasiljevič Gogolj. Ob veseli burki smo se gledalci sproščeno nasmejali in za dve uri pozabili na vse skrbi in težave. Igralci so odlično predstavili svoje vloge; iskrene čestitke. Nastopili so: Podkoljosin — Štefan Godec; Kočkarjov — Marcelo Brula; Agatja Tihonovna — Marta Selan Brula; Jajčnica — Aleksander Kastelic, Ževakin — Claudio Selan; Anučkin - Sandi Žužek; Fjokla Ivanovna — Monika Štefe; Arina Pentelejmonovna — Lučka Kinkel; Starikov — Edi Cestnik; Stepan — Andrej Koželnik. Režirala je Aleksandra Omahna; asistentka — Erika Ribnikar. Šepetalki Irena Žužek in Mojca Vombergar. Odrska oprema Andrea Quadri Brula. Še več tehnikov je sodelovalo pri igri, ki so jo uspešno ponovili 10. junija. Obakrat sta v prostorih doma razstavljali umetnici — slikarki Andrea Quadri Brula in Irena Žužek. ●

BILL GATES IN NJEGOV POGLED

Na vprašanje kakšno bo življenje v enaindvajsetem stoletju in če ne bo morda nova tehnologija, ki jo predstavljajo svetovne računalniške in informacijske mreže povzročila izgubo notranjih povezav v tradicionalnih skupnostnih, je Bill Gates, lastnik Microsofta, enega največjih gospodarskih imperijev, odgovoril: „To je dvorezno vprašanje. Recimo, da sem Izraelc in živim tukaj v ZDA. Hočem poslušati radio svoje dežele. Vstopim v Internet in že sem tam. Kjerkoli živite, imate lahko stik s komerkoli in s katerokoli kulturno skupnostjo, ki ji pripadate. Fizično (krajevno) povezane skupnosti so bile res bistvenega pomena, ko so bili vsi ljudje primorani skupaj obdelovati zemljo in ni bilo ne knjig, ne telefona. Komaj pa smo pričeli manjšati svet, smo sprostili vezi, ki nas vežejo na svet in na ljudi, ki živijo v naši neposredni bližini.“ (Po: „Bill Gates versus el hijo de Kennedy“, Revista La Nación, 17.3.1997)

preteklosti resnično odtrgani od narodnega občestva. V sodobnem svetu pa, ki so ga prometne in informativne zveze skrčile..., to ni več neizbežno... Sicer pa povdarjamo v zdomstvu to očitno dejstvo že desetletja.“

Tako na primer knjižica *Svobodni pogledi*, četrti snopič, povzema leta 1983 predavanja in misli iz leta 1967, kjer lahko zasledimo (trideset let pred Gatesom) že podobno misel: „V času, ko je bil narod... vezan na zemljo, ki je bila... njegovo edino pomembno imetje..., je bil pojem naroda prostorninsko vezan. Kaj pa danes, ko zemlja ne predstavlja več glavnega narodnega premoženja..., ko se z naglico prometnih zvez - svet krči? Narodna pripadnost... je v naši dobi vedno manj neizogibna posledica zunanjih okoliščin, vedno bolj pa čutenja in volje posameznikov za sodelovanje z naravno danostjo.“

Zdaj, ko je Slovenija prestopila prag v Evropsko zvezo, so pričele odpadati politične pregrade okrog osrednjih slovenskih dežel. Misel o enotnem slovenskem kulturnem prostoru ni več megleno upanje, marveč konkretna možnost, ki pa se ne izčrpa v okviru narodnega ozemlja. Vprašanje je, če bomo Slovenci pravočasno izbrali v skupno dobro povezave, ki jih ponuja nova doba. **MK**

Ta vizija za Slovence, ki živimo v svetu, ni nova. „Kako naj bi zaživel Slovenijo brez mej?“ To vprašanje je zastavil urednik revije *Duhovno življenje* nekako septembra 1990. Odgovor je bil: „Odtrgani od svoje zemlje in brez živega stika z viri svoje kulture, so bili izseljenci v

malo za šalo...

NOVINARSKA — Napovedovalec na televiziji potem, ko so mu porinili listek: „Pravkar prihaja še ena novica: 'Med svojimi zobmi imate košček spinače ali nekaj podobnega.'“

NAJSTAREJŠI POKLIC — Kirurg, inženir in politik so se prepirali, kdo od njih opravlja najstarejši poklic.

Kirurg: „V svetem pismu je zapisano, da je Bog naredil Evo iz Adamovega rebra. To je pa delo kirurga.“

Inženir: „Pred tem stoji v svetem pismu, da je bila zemlja ustvarjena iz kaosa. To je pa delo inženirja.“

Politik: „A kdo je naredil kaos?“

CHAPLIN — Filmski igralec Charlie Chaplin je bil že v otroških letih zelo duhovit.

V šolo ni rad hodil in se je tudi precej slabo učil. Ko ga lepega dne vpraša oče, ali je napravil vse domače naloge, odgovori mali Charlie:

„Ravno zdaj delam zadnjo.“

„Hm“, pravi oče nejeverno, „pokaži

mi prvi dve!“

Chaplin se za trenutek zmede, vendar se hitro znajde in odgovori:

„Veš, očka, prvi dve bom napravil, ko končam zadnjo.“

KOCH — Znamenitega nemškega zdravnika in bakteriologa Roberta Kocha je hotel nekdo v družbi ponižati. Vprašal ga je:

„Kajne, vi ste živinozdravnik?“

„Da“, je živahno dejal Koch. „Kaj vam pa manjka?“

NEPOSREČENA REKLAMA — Londonski klobučar je v izložbi razstavil klobuk in ga opremil s temle reklamnim napisom:

„Naši klobuki so najboljši na svetu. Nosí jih celo Charlie Chaplin, kralj filma.“

Ponoči je dal konkurent nalepiti na izložbo papirnat trak, na katerem je pisalo:

„Prav zato se mu ves svet smeje.“ ●

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Ali so tisti, ki so proti Natu, za renesanso Varšavskega pakta?
- Kako je ohranil glavo v revoluciji? Ni odprl ust.
- Kako bo v kapitalizmu še ne vem, v socializmu so imeli faloti prednost.
- Pomnini čase, ko je država določala, kdaj bo kdo in kako umrl.
- Na zahodu nič novega, na vzhodu vse po starem.
- Domovino najlaže ljubijo tisti, ki so v tujini.
- Judje so od Boga izbrano ljudstvo — Slovenci smo izpadli že v kvalifikacijah.
- Lastnina je tatvina — torej je bila nacionalizacija kraja pokradenega.
- Najlažje se da spreminjati preteklost.
- Globoka resnica zlepa ne splava na površje.
- Neuvrščeni so sanjali o tem, da bodo nekega dne postali prvouvrščeni.
- Že zdaj se bojim postpostsocializma.

KJE JE KAJ

Z naše zemlje in s tega sveta — v novo nebo in novo zemljo — Jure Rode.....	193
Med vsemi ženami — Vladimir Kos.....	194
Kajetan — Silvester Čuk.....	194
Devica Marija Kraljica — Silvester Čuk.....	195
Nameni Apostolata molitve za avgust	196
Čemu še v spovednico? — Berta Golob.....	197
Meje dobrega in zla — Giulietto Chiesa.....	198
Zadnje napovedi konca sveta	199
Ne znam moliti	200
Pornografska revija — Michel Quoist — prevedla Metka Mizerit.....	201
Vprašujete — odgovarjamo — Lojze Kukovica.....	202
Rekla sem 'da' njegovemu življenju	204
Ljubezen močnejša kot smrt!	205
Zdravila — blagoslov ali prekletstvo? — Janko Bohak.....	206
Biseromašnik dr. Mirko Gogala	207
Biseromašnik Jakob Fideršek	208
Sem realist, poln upanja — Intervju z Zorkom Simčičem — Jože Horvat.....	208
Brezposelni — Franc Dalibor.....	212
Leto brez sonca — Marko Kremžar.....	215
Duhovno življenje je objavilo	218
Moja parcela — Slavko Srebrnič.....	220
Iz naše kronike — Metka Mizerit.....	221
Bill Gates in njegov pogled — MK.....	223

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIIJA

Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo.

Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: arh. Jure Vombergar - Tehnični urednik: Stane Snoj - Članica uredniškega odbora: Metka Mizerit - Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel.: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Oblikovanje in tisk: Talleres Graficos VILKO S.R.L. - EE. UU. 425 - C1101AAI Buenos Aires, Argentina - Tel.: +54-11-4362-7215 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

POVERJENIKI

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA. KANADA: Rado Krevs, 75 Trowell Ave. Toronto M6M - 1L5 Canada. ITALIJA: TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia. GORICA, Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA

Naročnina v Argentini za leto 2004: \$ 55,- in izdatki za pošto; drugod US\$ 55,-. Denarna nakazila na bančni (ne osebn) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina.

PROCESIJA SV. REŠNJEGA TELESA v Don Boscovem zavodu. (Nadaljevanje panoramične slike iz 2. strani platnic) - Foto: Marko Vombergar

NOGOMETNA EKIPA ZS

se pripravlja na
tekmovanje
izseljencev v Sloveniji
od 24. julija
do 9. avgusta 2004.

Foto: Marko Vombergar

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovena. Director: Mons. dr. Jorge Rode
 Valeriano L. E. Barboza, A. S. B. - C. V. 4023333. Buenos Aires - Argentina. - Ejemplares blancos de la Propriedad Intelectual No. 90. 077

La Vida Espiritual

FRANQUEO PAGADO
 en el
 domicilio
 del
 suscriptor

Pred potovanjem v Slovenijo so letošnji petošolci **RAST XXXIII** priredili **POSLOVILNI VEČER**. V dvorani škofa Rožmana so predstavili bogat program, ki so ga pripravili za nastope v Sloveniji. Najprej so zaplesali venček gorenjskih plesov in nato plesse raznih področij širne Argentine in sicer: escondido, carnavalito, malambo, chamamé in zambo. Oblečeni v značilne noše določenih pokrajin